

Color i Vida

Recull de Literatura i FOTO JOVE

Palma 2021

Recull de

LITERATURA I FOTO JOVE

Palma 2021

RECALL DE LITERATURA I FOTO JOVE 2021

Aquesta obra la conformen treballs que provenen de dues activitats de Palma Educa, Regidoria d'Educació i Política Lingüística, Ajuntament de Palma.

RECALL DE LITERATURA JOVE

És una proposta del programa Palma Educa de la Regidoria d'Educació i Política Lingüística adreçada a alumnat d'educació secundària i batxillerat.

26a FOTO JOVE

És una activitat del programa Palma Educa, creada i organitzada per Pilar Negro Olalla.

Foto de la portada: Aina Font / IES Madina Mayurqa

Foto de la contraportada: Cristian Bustos

© Ajuntament de Palma, 2021

Disseny i maquetació: Gráficas Planisi

Impressió: Gráficas Rubines

DL: PM-344-2011

www.palmaeduca.cat

ÍNDEX DE LITERATURA JOVE

Relació dels centres i professorat participants en el Recull de Literatura	13
Salutació del Regidor, Llorenç Carrió Crespí	15
10 consells per a les autores i autors del Recull de Literatura Jove	19
1r d'ESO	
Ets l'artista de la teva vida, no deixis que ningú arrabassi el teu pinzell Ariana Barrón IES Arxiduc Lluís Salvador	25
Un món sense color Hanae Bousnin IES Arxiduc Lluís Salvador	27
El meu arc de Sant Martí Júlia Ceballos Llobet Col·legi Santa Mònica	29
Camp de gira-sols Elizabeth Gómez Rodríguez IES Arxiduc Lluís Salvador	31
El vermell dins tu Maria Joseés Flores IES Arxiduc Lluís Salvador	33
Groc Jaume Melis Ferrer Escola Mata de Jonc	35

La Lluna i el Sol

María José Mérida Torrico | IES Arxiduc Lluís Salvador — 37

Encetar

Rosa Reus Arola | *IES Joan Alcover* — 39

Nadal blanc

Sofia Tirado Pons | *IES Joan Maria Thomàs* — 41

2n d'ESO**És l'hora**

Amancay Godoy | *IES Joan Alcover* — 45

Estimada depressió

Marta Gràcia Roig | *IES Josep Maria Llompart* — 47

El tortell de Reis

Blanca López Fuster | *IES Josep Maria Llompart* — 49

Retorn

Mireia Nacarino Crespí | *IES Joan Alcover* — 51

Què és allò que tornaria a encetar?

Alejandro Rodríguez Marcé | *IES Joan Alcover* — 53

Ulls blancs

Ariadna Sastre Forteza | *Escola Mata de Jonc* — 55

El teu record en color

Paloma Sosa Bernacchi | *IES Josep Maria Llompart* — 57

Dijous, 2 d'abril de 2020, gris

Sandra Vadell Farrús | *Col·legi Santa Mònica* — 61

3r d'ESO**El somni inacabable**

Hamza Daoudi Ait Ali | *IES Son Cladera* — 67

La vida amb un arc de Sant Martí

Maria Barraso Llabrés | *Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol* — 69

La festa de la vida

Rebeca Bayón Morcillo | *IES Son Cladera* — 71

Indecisió decisiva

Antón Cortés Cañellas | *IES Son Cladera* — 73

Vida natural

Héctor Darder Martínez
Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol — 75

Els colors i la vida

Álex Jiménez Orchardson
Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol — 77

El somni

Diego Andrés León Cedano | *IES Son Cladera* — 79

El gran repte

Zaira Miñón García | *IES Son Cladera* — 81

És important el color?

Natalia Moranta García | *Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol* — 83

Una bona acció

Pau Roca Ramis De Ayreflor | *Escola Mata de Jonc* — 85

El color del 2020

Lucía Sánchez Carmona | *Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol*

87

4t d'ESO**Color i vida**

Climent Alzamora Alcover
IES Centre de Tecnificació Esportiva de les Illes Balears 93

El color de la vida

Marta Cardona Alcántara
IES Centre de Tecnificació Esportiva de les Illes Balears 95

Color d'estiu i d'estima

Sara Dols Bauzá
IES Centre de Tecnificació Esportiva de les Illes Balears 97

El cadell de l'esperança

Alejandro García Benítez | *IES Madina Mayurqa* 99

Per a gustos, colors

Paula García Borrull
IES Centre de Tecnificació Esportiva de les Illes Balears 101

Platja 26/08/2020

Pablo Gehlhaar Pastor | *IES Madina Mayurqa* 103

Margarides

Sílvia Giménez | *IES Madina Mayurqa* 105

Un punt

Ana Hurtado Andrés | *Col·legi Santa Mònica* 107

Ja fa temps

Júlia Morell Lobb | *IES Josep Maria Llompart* 109

Viure els colors

Martina Moyà Mambié | *Escola Mata de Jonc* 111

Va de por

Ornella Bianca Padován
IES Centre de Tecnificació Esportiva de les Illes Balears 113

Amb perspectiva

Alba Rigo Moreno | *IES Joan Alcover* 115

Un llenç molt real

Candela Belén Russo Laudani | *IES Joan Maria Thomàs* 117

Vermell

Muskan Sing Kaur | *IES Josep Maria Llompart* 119

1r de batxillerat**Alçaré la veu**

Aitana Martínez Fernández | *Col·legi Sant Josep Obrer* 125

L'espera indefinida és un hivern de per vida

Isabel Peral Valls | *IES Madina Mayurqa* 127

Desperta

Carmen Sánchez Jaume | *IES Josep Maria Llompart* 131

2n de batxillerat**La llibertat infal·lible**

Estrella Bibiloni Rotger | *IES Joan Maria Thomàs* 135

Quan el sol no tingui colors	
Marta Enseñat Santiesteban <i>IES Joan Maria Thomàs</i> _____	137
Colorit amb haikus	
Guillermo Sebastián Ferreyra Duplech <i>Col·legi Sant Josep Obrer</i> –	139
Frase publicitària	
Ferran Miró Fernández <i>IES Madina Mayurqa</i> _____	141
Sonet dels colors de la vida	
Denis Molnar <i>Col·legi Sant Josep Obrer</i> _____	143
El color de la “normalitat”	
Rafel Mulet Serna <i>Col·legi Sant Josep Obrer</i> _____	145
La ironia cromàtica	
Laura Natta Palou i Eduard Martínez Juan <i>Col·legi Santa Mònica</i> _____	147
El trèvol	
Álex Sánchez Sayes <i>Col·legi Sant Josep Obrer</i> _____	151
Índex i autoria de les fotos _____	153
Relació de centres i professorat de la 26a Foto Jove	
“Color i vida” _____	159

RELACIÓ DELS CENTRES
I PROFESSORAT PARTICIPANTS
EN EL RECU LL DE LITERATURA

CC St Vicenç de Paül, Cas Capiscol: Tamara Cudinach.

Escola Mata de Jonc: Maria Melià.

Col·legi Santa Mònica: Maria Antònia Grimalt, Pilar Rodríguez Simó, Cati Fornés Sastre, Cati Alcover March, Kika Vilanova Pons, Sianita Rosselló.

Col·legi Sant Josep Obrer: M Magdalena Ramis, Antònia Ramon, Guillem Picó Torrens.

IES Joan Maria Thomàs: M. de Lluc Mayol, Nanda Ramon, Catalina Bergas, Miguel Guijon, Aina Vallès, Isabel Martin, Miquel Quetgles.

IES Madina Mayurqa: Margalida Mas, Antònia M. Andreu, Magdalena Serra, Joan Ferran Llorens, Josep Pizà.

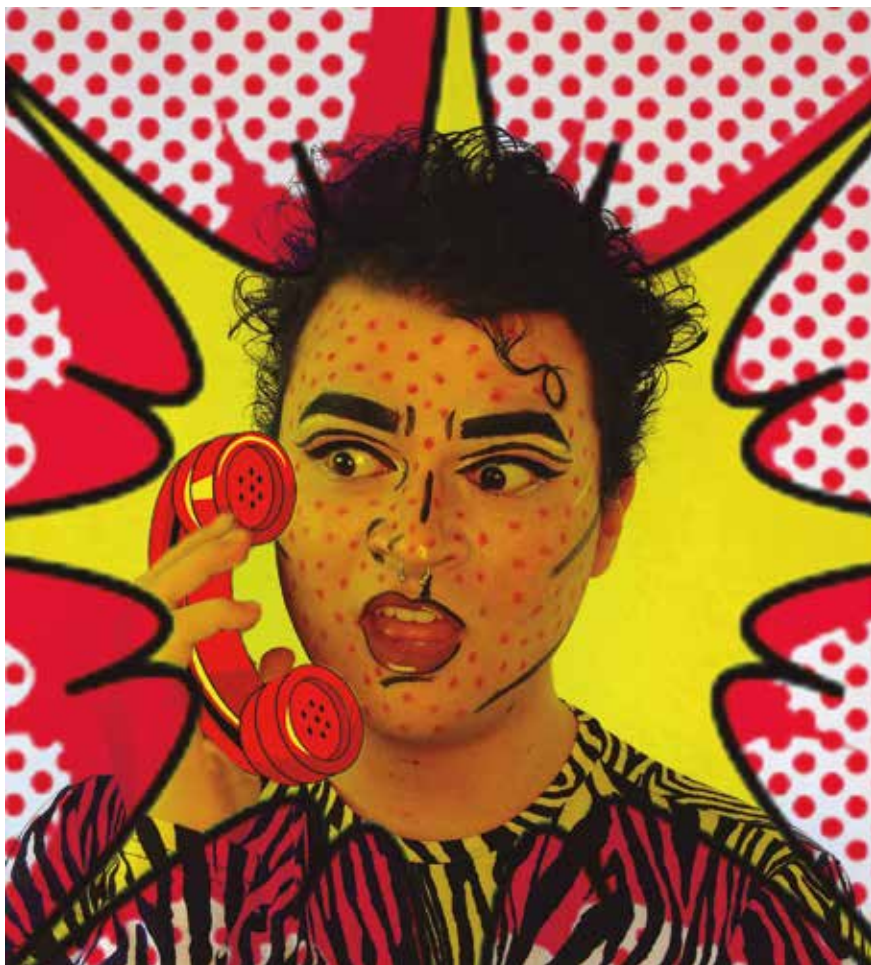
IES Son Cladera: IES Son Cladera: Immaculada Sureda.

IES Centre de Tecnificació Esportiva de les Illes Balears: Catalina Torrens Font.

IES Josep Maria Llompart: M. Antònia Albertí, Antònia Ordinas,
Antònia Amengual.

IES Arxiduc Lluís Salvador: Àngels Garcia.

IES Joan Alcover: Joan Bover Serra.

SALUTACIÓ

Tota la comunitat educativa recordarà el curs 2020-2021 com el més difícil de tots. El covid-19 i la posterior pandèmia han deixat una empremta que no es podrà oblidar fàcilment en tots els àmbits, també en l'educatiu. En el cas de **Palma, el nostre Ajuntament ha treballat colze a colze amb tota la comunitat educativa i amb la Conselleria d'Educació perquè el curs es pogués dur a terme amb la màxima normalitat possible, i es pot afirmar que fins ara entre tots ho estam aconseguint.** En aquest sentit, l'Ajuntament ha hagut de donar resposta a un repte logístic sense precedents i ha proporcionat una cinquantena d'espais municipals als centres educatius per a garantir el dret a l'educació als vuitanta mil escolars de la ciutat.

En aquesta línia, una altra sorpresa ha estat **la poca incidència del virus als centres i com l'alumnat ha complit totes les normes sanitàries; sense ells no hauria estat possible.** Les persones adultes massa so-

vint tenim una idea preconcebuda de com són els adolescents i de com es comporten. Moltes vegades sembla que els grans no recordam que també hem estat petits i com ens agradaven de poc aquestes etiquetes.

En aquest curs tan complicat, amb tantes normes, distàncies de seguretat i mascaretes, el tema proposat a l'alumnat per a l'edició d'aquest *Recull de literatura i Foto Jove* ha estat **Color i vida, un esclat d'alegria perquè l'alegria, com proclama el poeta uruguaià Mario Benedetti, sempre s'ha de defensar per damunt de tot.** Aquest motiu ens dugué a suggerir als participants que hi indagassin i, com hem comentat abans, els nostres joves en saben més que els adults mateixos. A les pàgines següents podreu veure el resultat de tot plegat. Ja us podem avançar que hi trobareu una **energia creativa i unes ganes de viure contagioses.**

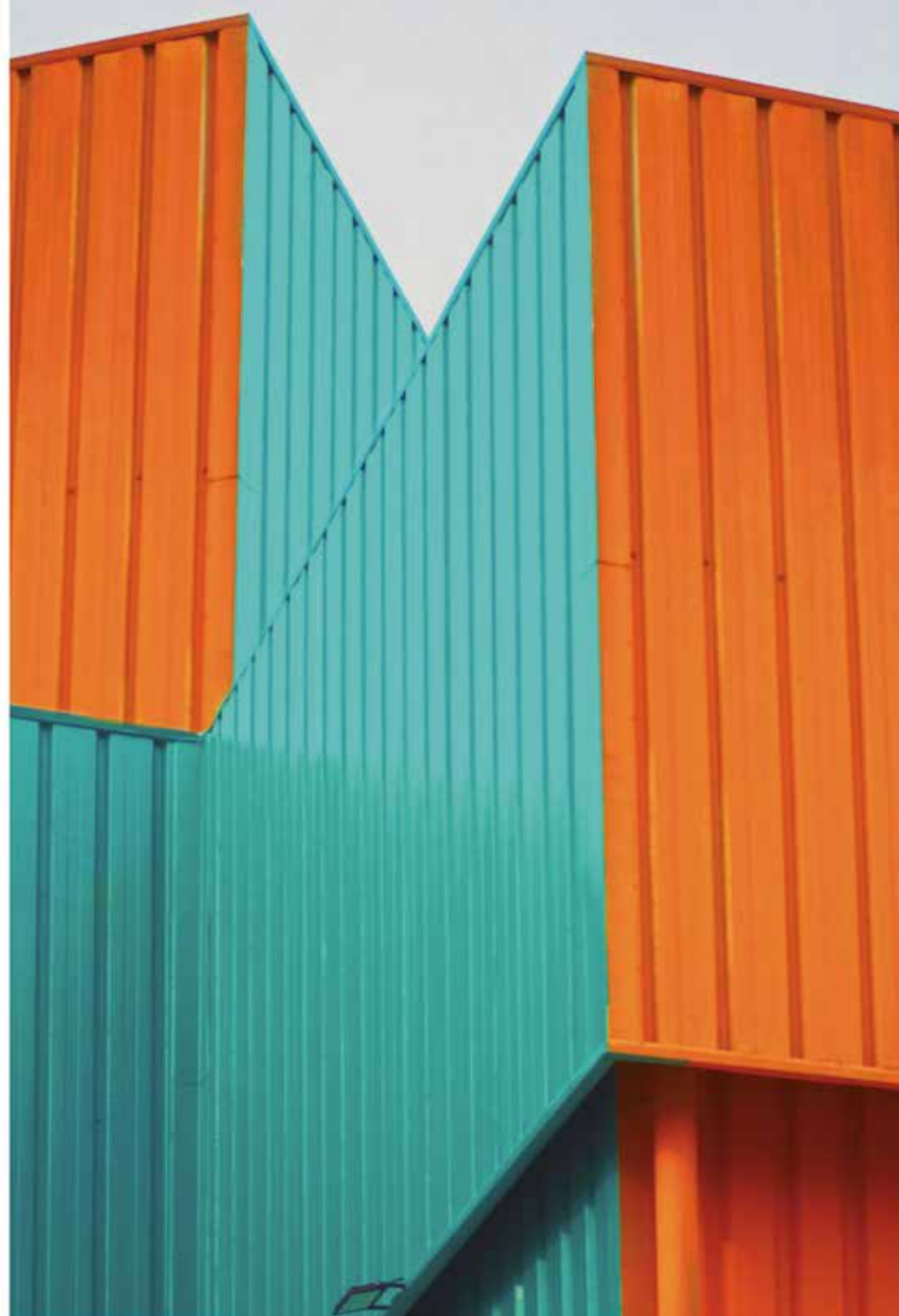
Any rere any, l'Àrea d'Educació espera el resultat d'aquest recull amb il·lusió i enguany més que mai és una bona notícia per a nosaltres la bona acollida i la participació dels centres i de l'alumnat. També és una satisfacció poder-lo posar a l'abast del públic, tant en paper com en la versió digital que trobareu a l'adreça www.palmaeduca.ca.

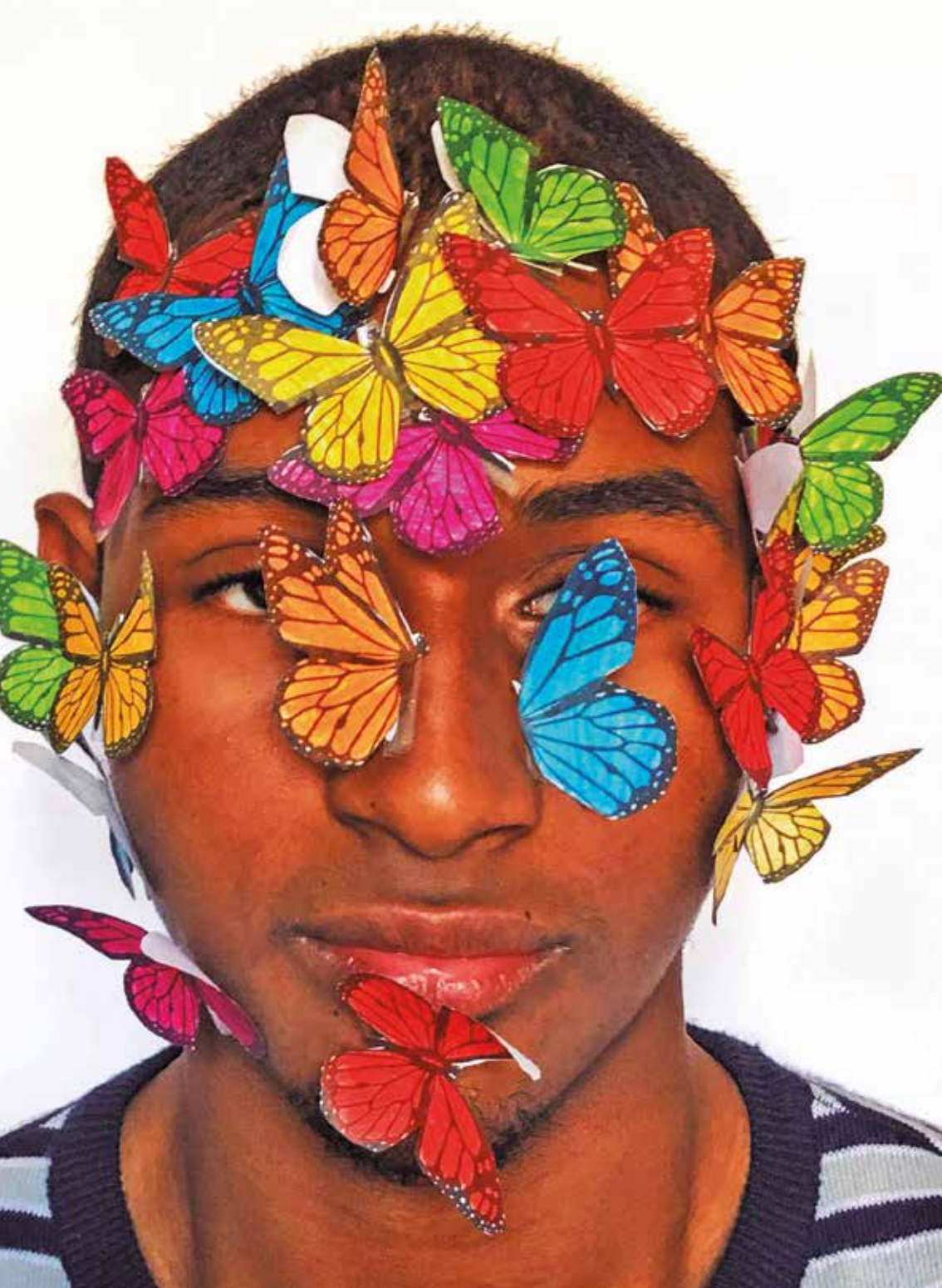
A la **26a Foto Jove hi han participat** 26 docents de 17 centres i 1.250 alumnes. Qualcunes de les millors imatges, les trobareu en aquesta obra plena de llum, color i vida. Al **Recull de literatura jove hi han participat** 41 docents d'11 centres, amb un total de 1.043 alumnes. Aquests centres han triat els escrits que els representen: 54 en total, que són els que formen part d'aquest llibre. Una abraçada molt forta i un gran agraïment a tots els joves artistes que hi han participat.

Gaudiu ara de la vitalitat i la creativitat dels nostres joves.

Llorenç Carrió Crespi

Regidor d'Educació i Política Lingüística
Ajuntament de Palma

10 CONSELLS PER A LES AUTORES I AUTORS DEL RECULL DE LITERATURA JOVE

1. **Escoltau la gent i observau la Vida, i respectau molt la gent i la Vida.** Fixau-vos que no dic “A viure la vida”. Si vius no pots escriure i, gairebé sempre, si escrius no pots viure. L'escriptor és una mena de notari: molts de pics només pren nota del que l'altra gent viu.
2. **Heu de mirar molt de cinema,** sobretot, les obres dels grans autors de la història del cinema: són mestres a construir relats, a expressar emocions mitjançant imatges. Mirau també molt de teatre; i escoltau molta música.
3. **Llegiu molt.** Si l'única gran diferència que tenim els humans en relació amb les altres espècies vives és la capacitat d'usar un alfabet i un llenguatge simbòlic, com no hem de fer tot el possible per

potenciar aquesta diferència? El llenguatge és el fonament de tota literatura.

4. **Escriviu molt**, i deixau-vos guiar per la vostra intuïció. No faceu cas de modes, ni d'elogis, de crítiques. Escoltau l'opinió dels qui us llegenden, però no intenteu agradar-los. No és possible agradar tothom.
5. **Corregiu molt els propis textos**, fins al cansament, fins que, de tant d'esmenar-los, us arribin a fer fàstic. Llegiu els vostres textos en veu alta, i si la respiració se'n ressent, i si el text llegit en veu alta us avorreix, segur que no agradarà al lector. La literatura és respiració, perquè abans de ser escrita tota literatura era literatura oral.
6. L'anterior exigeix **tenacitat, constància, molt de treball**.
7. **Paciència**: no friseu d'escriure, ni de publicar, ni de tenir lectors... Si la vostra literatura és bona, tot l'anterior (l'escriptura, l'edició dels textos, els lectors apassionats) arribarà al seu temps, de vegades quan sereu morts. I si no és bona, acceptau-ho amb humilitat, i acceptau les vostres limitacions. Però, compte! que mai ningú no pugui dir que no tractareu de fer-la de la millor manera possible.
8. **Cercau models** en autors vius o morts. Models no per imitar, sinó per aprendre. Models ètics per viure amb les virtuts i per refusar els seus defectes. I models estètics per saber com escrivien, quins secrets tenien, com podien fer la literatura que feien... Els grans models són sempre al nostre abast a les biblioteques. Si coneixeu qualche autor, demanau-li l'opinió sobre la vostra escriptura.

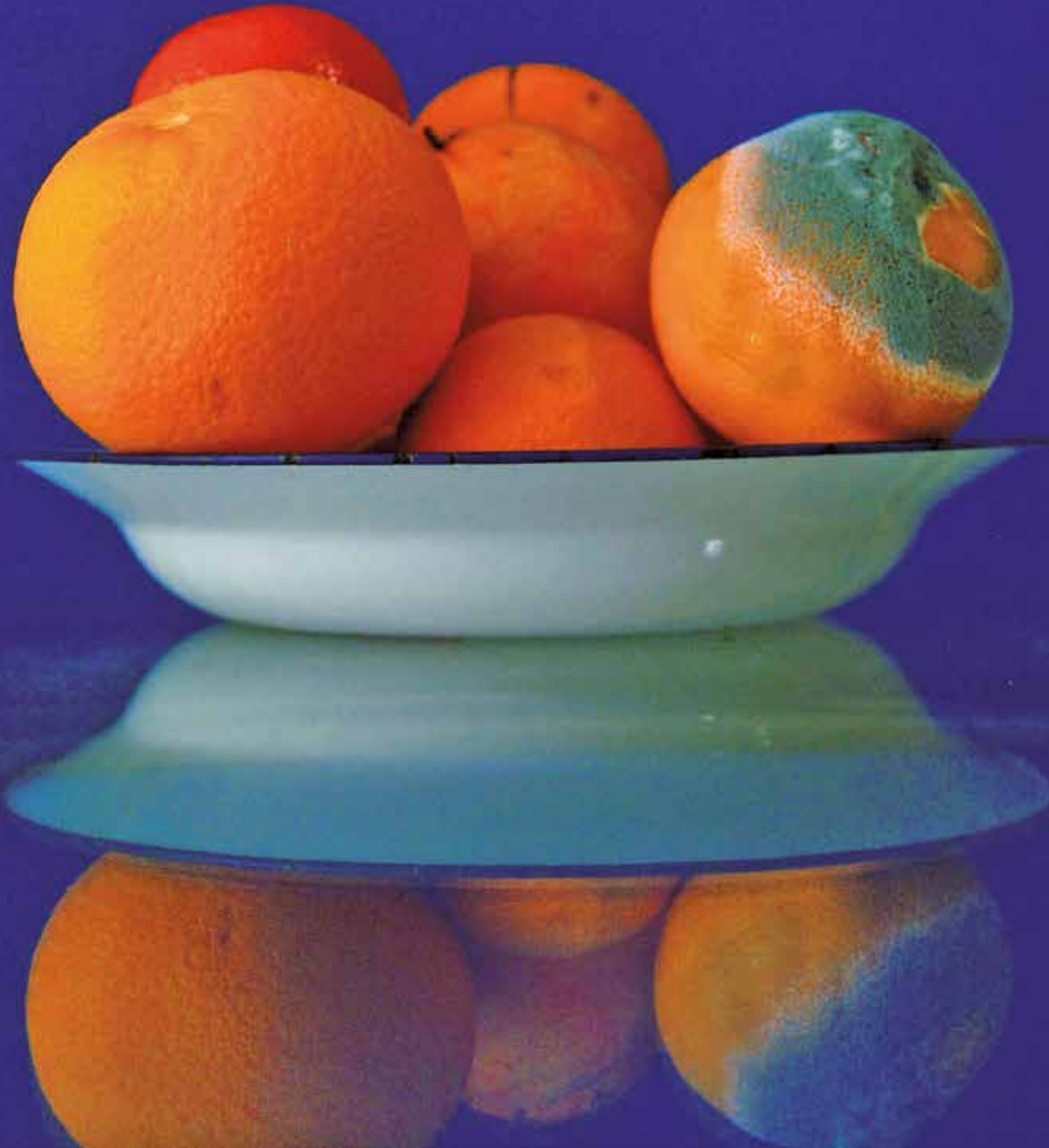
9. **No cerqueu la fama fàcil**, ni els guanys econòmics (si voleu fama i doblers jugau a futbol, dissenyau moda, construïu cases o participau en concursos de televisió). La qualitat essencial de la literatura (i de tot l'art) és la llibertat. La vostra feina literària ha de ser compensada i ben compensada, però si us afalaguen massa o si us paguen massa, per ventura, és que volen comprar-vos.
10. **Avesau-vos a viure en solitud**, i exigiu el dret a poder-ho fer. Hem de viure amb els amics i amb la família, i amb la gent i amb la naturalesa; però necessitau solitud per poder crear. I **reivindicau amb fermesa el dret al silenci, i la quietud, i la lentitud, i el temps per a la meditació íntima**. Ningú no pot escriure per vosaltres. Acostumau-vos a ser una raresa: sempre que qualcú us vegi llegint un llibre, mentre que ell o ella passa el temps amb altres diversions i ocupacions, ben lícites tanmateix, pensarà que feis alguna cosa estranya. I és cert.

Miquel Rayó

Aquest text va ser escrit el 2001
per al Recull de Literatura Jove,
i és ben vigent, per això l'incloem.

1r d'ESO

ETS L'ARTISTA DE LA TEVA VIDA,
NO DEIXIS QUE NINGÚ
ARRABASSI EL TEU PINZELL

Ariana Barrón

IES Arxiduc Lluís Salvador

JO SOC L'ARTISTA

que té una vida realista, però al meu quadre hi ha un món artístic.

Jo soc l'artista

que pensa que la vida és negra i fosca com el carbó
però veig el meu quadre i dic: "El món és fosc com el carbó,
però el meu quadre és un món on hi ha una explosió de color".

Jo soc l'artista.

L'explosió del color
fa que em motivi com un ocell lliure impredecible.
"Els colors són més que la motivació"

UN MÓN SENSE COLOR

Hanae Bousnin

IES Arxiduc Lluís Salvador

Aiii... QUÈ FARIEM EN UN MÓN SENSE COLOR...?

I com podríem veure les coses,
brillar com l'or,
o poder,

mirar el cel blau clar sentint
una sensació que ens omple per dins...?

I com podríem viure la vida
de color rosa,

Sense veure cap color...

I la brisa, del mar blau marí,
que escampa tots els pèls per l'aire... fent-te
sentir un calfred agradable.

I si el món fos només en blanc i negre,
no podríem tenir cap d'aquests sentiments,
o expressar, les coses tan bé.

EL MEU ARC DE SANT MARTÍ

Júlia Ceballos Llobet

Col·legi Santa Mònica

EM DESPERT AL MATÍ AMB COMPANYIA DEL COLOR GRIS. OBR ELS ULLS A les set i veig el meu dia amb un color clar difuminat que em fa dubtar sobre el que m'espera. Gris: és un color neutre, però també representa la inseguretad. Seguesc el meu dia amb un color diferent. El lila. Tinc ganes de saber quines aventures excitants m'esperen avui. Em perdré en una illa deserta i viuré allà dos mesos sense menjar?, m'enamoraré?, em passarà algun fet que em faci plorar?... Lila: color que representa la incertesa. A mesura que van passant les hores, el meu dia s'està tornant d'un color groguenc. Estic agafant més força i creativitat per gaudir del que queda. Groc: representa l'optimisme, força i creativitat. Després vaig a fer una excursió a la muntanya per desconnectar un poc. Potser el dia d'avui no estarà ple d'aventures com esperava, més aviat s'està omplint de calma, però m'agrada. Reflexion, em tranquil·litz, respir... Blau: intel·ligència, reflexió, veritat, a vegades també falta d'emoció. Torn cap a casa. He quedat amb unes amigues. Tinc ganes d'anar-hi,

per divertir-me i gaudir al màxim possible. Em vestesc amb un vestit vermell llarg, Vermell: energia, força, valor, impacte. Torn cap a casa quan ja s'ha fet de nit. Torn cansada, però satisfeta pel dia que he tingut avui. Tinc ganes de descansar i desconnectar un poc fins demà. Verd: equilibri, descans, a vegades falta de força.

Bona nit.

CAMP DE GIRA-SOLS

Elizabeth Gómez Rodríguez

IES Arxiduc Lluís Salvador

EM TROB EN UN CAMP DE GIRA-SOLS, UN CAMP PLE DE VIDA, EL SOL ESTÀ brillant, com les meves emocions.

Pots córrer! No hi haurà ningú, només tu mateix.

Pots cridar i córrer de felicitat! Pots ser lliure i escapar de la realitat.

Ningú no et jutjarà, pots escoltar el vent i el so de la natura, veure tots aquests colors vius.

Ara mateix estic corrent, corrent en qualsevol direcció, no sé a on vaig, només deix que els meus sentiments em guiïn, deixaré els pensaments dolents, deixaré de ser negativa amb mi mateixa i començaré a pintar la meua vida una altra vegada de tots els colors d'aquest preciós camp de gira-sols.

Ja no m'importen les opinions dolentes de mi, no deixaré que em trepitgin més.

I ara estic feliç, hi ha una explosió d'emocions al meu interior.

Corrent en un camp de gira-sols...

EL VERMELL DINS TU

Maria Joseés Flores

IES Arxiduc Lluís Salvador

VERMELL COM AQUELLA JOIA DEL TEU ANELL
que mires amb ràbia,
vermell com els teus ulls quan plores per ell.
L'esperança se n'ha anat
de vacances.
Els dies passen i el dolor fa un munt
a poc a poc de granets de sorra i
mentrestant la felicitat està presa dins la masmorra.
El teu gran disgust
passa per tots els racons de tu,
com si fossin afluents d'un riu
que transcorren per una muntanya
que desemboquen pels teus ulls.
Vermell com el cor
que hi ha al teu interior
ple d'amor.

GROC

Jaume Melis Ferrer

Escola Mata de Jonc

L'ALEGRIA D'UNA HAMBURGUESA REGALIMANT DE MOSTASSA,
la llum del sol és la llibertat transformada.
Les fulles de la tardor caient a la llum de la lluna,
la vall de gira-sols al costat de la plaça.
L'olor intensa d'una llimona esponjosa,
la sorra d'un bloc de marès.
És la tranquil·litat del dia.

LA LLUNA I EL SOL

Maria José Mérida Torrico

IES Arxiduc Lluís Salvador

LA LLUNA I EL SOL SÓN MOLT AMICS

encara que el dia i la nit els separen i és molt trist.
Quan hi ha un eclipsi ells dos són molt feliços
tant és el temps que fa
que aquells esperen que els minuts, hores, passin volant,
el Sol es posa en descontrol tan nerviós,
fent voltes com la closca d'un cargol.
I no parlem de la Lluna, que se sent dins una llacuna,
sense sortida, ni una.

Sempre que volen parlar es diuen bon...
i més que una rialla poden amollar,
pensant quan el món se n'anirà
per tornar-se a retrobar.
De tota la vida van corrent fent voltes

com dues pilotes per cada costat
per veure si es veuran una altra vegada
per fer un altre eclipsi i finalitzar-ho tot amb una besada.

Hi ha vegades en què la relació entre aquests dos no va bé,
com tota parella se solen enfadar, però tant és l'amor que es tenen
que si no es veuen per dir-se almenys un bon...
la Lluna es pot suïcidat, però, al canvi rotatiu de la Terra,
es veu un Sol que vol dilucidar tot el problema.

I al final totes les discussions i
arravataments d'amor entre ells
tornaran molt vells fins a formar
un món amb un anell. :)

ENCETAR

Rosa Reus Arola

IES Joan Alcover

UN PARE LI DIU AL SEU FILL NOUNAT:

Fill, tu que encetes la vida,
gaudeix de cada etapa, cada dia
cauràs i hi tornaràs
però et sabràs adaptar.
Funciona així, prova i error,
però no has de patir pel dolor.
És una emoció
com qualsevol altra
i menys si estam junts tots quatre.
Podem parlar de l'amor,
però no,
l'amor s'experimenta
no s'explica.

NADAL BLANC

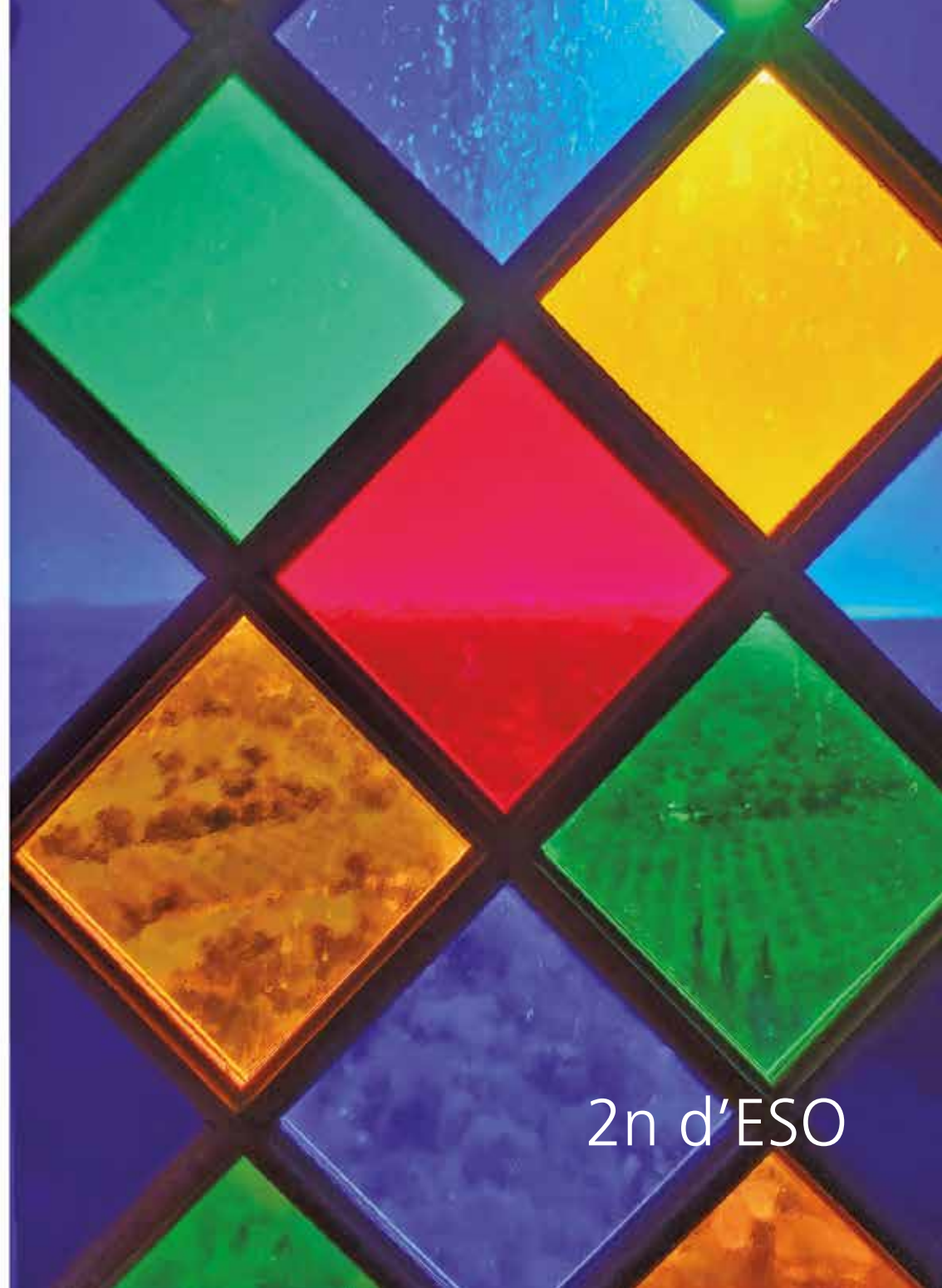
Sofia Tirado Pons

IES Joan Maria Thomàs

PAREIXIA SENZILL. “SERAN DEU MINUTS”, VAIG PENSAR ABANS D’ENFRONTAR-me al full blanc on havia d’escriure el meu relat. “Va, el més difícil és començar, la resta sortirà sense cap esforç”.

Passa el temps. El full segueix blanc com la neu. Com la meva ment. Em deman desesperada, “On són les paraules que necessit? I les metàfores? I el final impactant?” Abatuda, veig que serà difícil arribar al final sense tan sols un inici.

Defora, el sol groc i lluent convida a anar a la platja. Tanc els ulls i sent l’arena calenta i la frescor de la mar blava. Ni rastre del desembre congelat. Al carrer no fa fred, i les nades que cada any sonaven, no se senten. Enguany, Nadal em sembla més blanc que mai. Sense família, ni viatges, ni Reis. Més blanc que la neu; més que el full que tenc davant, més que la meva ment.

2n d'ESO

ÉS L'HORA

Amancay Godoy

IES Joan Alcover

LA REVOLUCIÓ ACABA DE COMENÇAR,
tants anys d'injustícies han d'acabar,
volem un món d'igualtat
on cadascú pugui estimar amb llibertat,
caminar pel carrer amb la seguretat
que no res ens passarà
i llevar fronteres que dividir-nos és el que fan.

La lluita no acabarà
fins a arribar a una absoluta igualtat.
Jo, tu, nosaltres hem de continuar
batallant pels drets que a molts ens han llevat.

ESTIMADA DEPRESSIÓ

Marta Gràcia Roig

IES Josep Maria Llopart

NO TENIA TEMPS PER MIRAR ENRERE, EL FANG SE LI ENGANXAVA A LES sabates entorpint el seu avanç, la pluja i els cabells li dificultaven la visió i el cor semblava sortir-li del pit. Els homes l'estalonaven i li guanyaven terreny ràpidament, no tenia oportunitat d'escapar i un pensament de rendició va passar per la seva ment, però es negava a acceptar-ho.

No podia seguir, sentia punxades a les cames i li costava respirar, la desesperació va prendre el control del seu ésser i va començar a cridar demanant ajuda. Estava aterrida i les seves cames amenaçaven d'aturar-se completament. Va sentir un fort dolor al cap, i tot el que vengué després va ser borrós, dues mans la van estirar de les espatlles cap enrere i dues més van subjectar-li el cap, va sentir una por terrible, però l'únic que podia fer era mirar la pluja caure sonorament a l'asfalt, mentre tot es tornava negre.

Va aconseguir escapar, se'n va anar corrent pels carrers deserts fins que va arribar a casa seva.

Va obrir l'aixeta de la dutxa i va deixar que les seves llàgrimes es camuflassin amb les gotes d'aigua que recorrien tot el seu cos.

Es va deixar caure esgotada a terra, i mirant cap amunt va deixar que l'aigua li copegés la cara, va respirar profundament i va tractar de controlar i ordenar els seus pensaments, que anaven i venien a l'interior del seu cap. Es va aixecar i va girar completament l'aixeta cap a la dreta, un corrent d'aigua freda la va copejar sense pietat, fent que un terrible calfred li recorregués el cos sencer mentre esclafia a plorar perdent el control. Va sortir de la dutxa sense tancar l'aixeta i va netejar el baf del mirall, per després acariciar amb subtileza el seu reflex. Va retrocedir una mica per agafar impuls, i amb els seus dos punys va carregar contra el mirall, una i una altra vegada trencant el seu reflex, fins que no van quedar més que petits vidres, en els quals era impossible veure el seu rostre. Llavors va aparèixer per la porta el seu àngel de la guarda, el seu heroi, el seu tot. A ell se li partia el cor de veure com estava la seva petita, la nina que feia que els seus dies grisos tornassin roses de colors esplèndids. La va agafar de la mà, li va posar un mocador als ulls i se la va endur a fer una passejada. Quan varen arribar al lloc que el pare li volia ensenyar, li va destapar els ulls. La nina va quedar bocabadada, era el més bonic que havia vist en la seva vida, el paisatge era tan preciós que es va emocionar i va sentir com li regalimaven les llàgrimes per les galtes vermelles i inflades. Varen estar parlant durant hores en aquest bell lloc, tots dos feliços, sense cap preocupació. En aquell moment, es va adonar que el seu pare s'havia convertit en heroi un cop més, l'havia ajudada a sortir de la depressió.

EL TORTELL DE REIS

Blanca López Fuster

IES Josep Maria Llompart

CADA VESPRE DE DIA 5 DE GENER, DESPRÉS DE VEURE LA CAVALCADA DELS Reis, l'àvia ens prepara un tortell de Reis, tots els colors de la fruita confitada em recorden l'Arc dels colors que surt quan plou i fa sol. Sempre pens que l'Arc dels colors és un lloc màgic que visitarem algun dia que ho necessitem. I el tortell de l'àvia és màgic pels seus colors. Sempre em diu que el bocí que més sort em durà serà el de la cirera, el vermell encès i lluent em fa pensar en l'amor, el verd em fa recordar l'amistat, aquelles coses que fas quan estàs amb alguna amiga, el taronja em fa pensar en la família, aquells moments quan jugues, quan xerres, quan t'ho passes bé. Aquests colors són tan màgics i a la vegada també són boníssims! Em fan sentir molt feliç i recordar molts de moments d'alegria.

RETORN

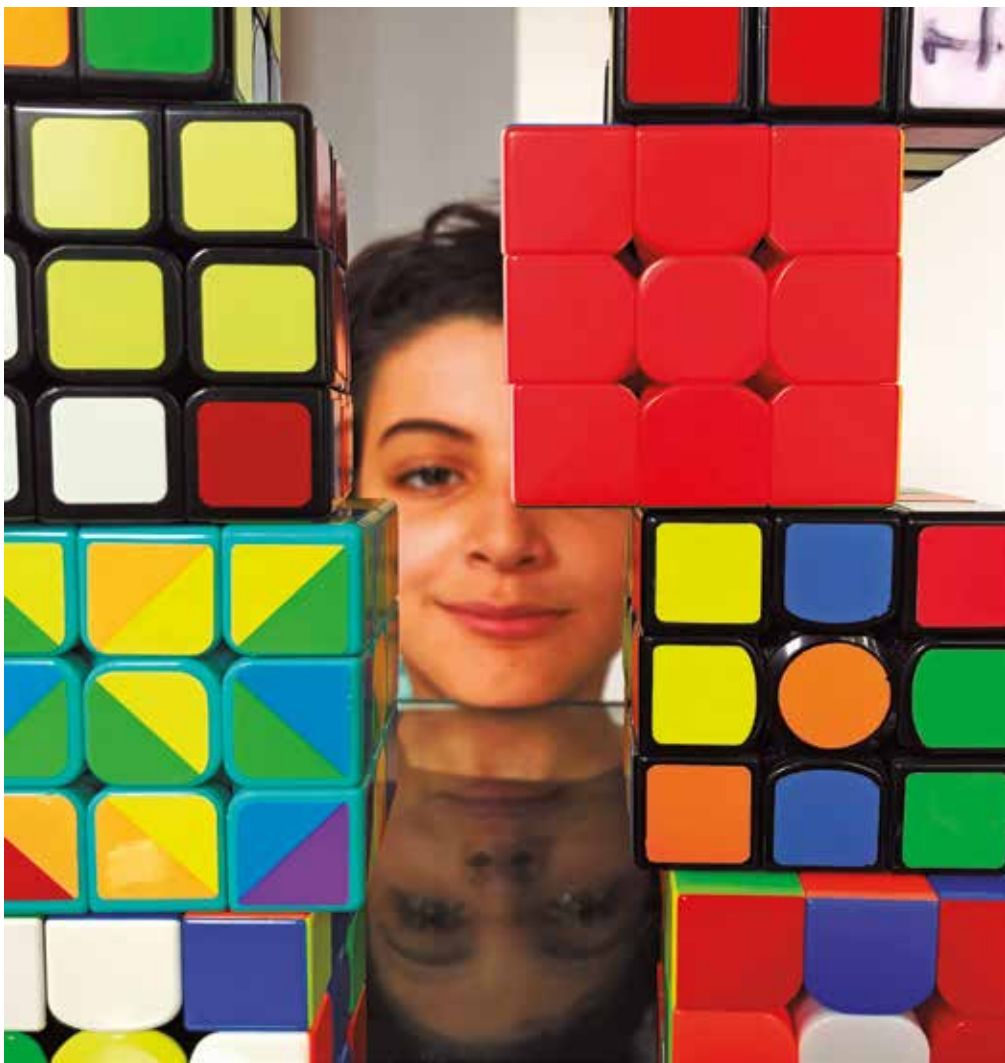
Mireia Nacarino Crespi

IES Joan Alcover

VAREN SORTIR DEL SEU CAMPAMENT EN DIRECCIÓ CAP AL NORD. LA GUERRA havia acabat. Els soldats cantaven mentre emprenien la llarga caminada fins a casa. Als pobles els varen rebre com si fossin déus. Festes i menjar, però també plors per part dels familiars i amics que havien perdut algú a la guerra. Jo, per la meva part, esperava a la porta de ca meva. Allà enfora se sentien les celebracions de les persones. Feia deu anys que no tenia notícies del meu marit, però jo ho sabia, jo sabia que no era mort, tenia un bon pressentiment. Es va fer de nit i jo seguia esperant la seva tornada. Vaig decidir entrar a casa per agafar alguna cosa de menjar. Al rebost no hi havia massa cosa: una capsa de galetes, una botella de llet...

Em vaig decidir per una llauna de mongetes blanques. Quan vaig sortir a fora quasi em cau la llauna de l'ensurt. Allà plantat davant de casa hi havia un home amb la barba de molts dies, cicatrius als braços i la roba esquinçada. Vaig estar a punt de sortir corrent, però vaig veure alguna cosa en ell, alguna cosa familiar... sí, era ell, era el meu marit.

Els dos ens vàrem abraçar i ens asseguérem a l'entrada. Vàrem encetar la llauna de mongetes i també vàrem encetar una nova vida, una vida l'un amb l'altre, una vida sense guerres ni plors, una vida feliç.

QUÈ ÉS ALLÒ QUE TORNARIA A ENCETAR?

Alejandro Rodríguez Marcé

IES Joan Alcover

TORNARIA A ENCETAR AQUELLA ETAPA O ÈPOCA EN LA QUAL ÉREM PETITS, en què érem nois als quals tan sols importava si els pares ens deixarien veure *Clan* o *Boing*. Tornaria a encetar aquelles emocions que tan sols podíem arribar a sentir quan érem petits. Tornaria a jugar, tornaria a perdre el temps sense importar-me res; ho tornaria a fer sense cap dubte.

Aquells meravellosos anys, aquells dies, aquells mals de cap per qualsevol cosa, aquells trencaclosques interminables, aquelles renyades per no haver recollit les joguines del terra, aquells horabaixes estant a casa jugant a ser pilots d'avió mentre defora plovia. Tots aquells insignificants o petits instants són els que al final acabarien forjant la nostra personalitat. Tots aquells moments són i seran els instants més importants de la nostra vida, més concretament de la infància.

Em recordo assegut al sofà de casa aquells dies que ens passàvem des de la sortida del sol jugant al parc, fins a la seva amagada darrere

aquell horitzó que es confonia amb el to del cel. Em recordo d'aquelles nits d'estiu caloroses jugant al parc i corrent entre les taules del xibiu. Em recordo d'estar ajagut a una de les cadires de vímet del xibiu, cansat, quasi sense poder respirar i notant aquell calfred de les tovallolletes fredes amb el contacte dels peus ennegrits per l'arena del parc. Em recordo de sentir la veu de la padrina cridar-nos per anar a sopar allà mateix. Em recordo d'aquells grans plats amb un parell de llesques de pa amb oli envoltades de trossos de formatge i olives verdes i negres; mentrestant, mirava les ones de la mar que guanyaven espai a la sorra per després tornar enrere, i aquells joves que corrien i jugaven a la vorera de la platja.

Quan érem petits, la majoria de nosaltres jugàvem a ser a pares i mares estressats amb fills i amb moltes feines a fer en poc temps. I ara que ja hem crescut i som un poc més grans juguem a ser com nens petits als quals no els importa res més que jugar.

Aquells moments eren fantàstics, meravellosos, màgics, únics, fabulosos, especials, diferents... Tots aquells moments plegats van formar la meva infància, de tots aquells moments he après qualque cosa, de tots aquells moments he tret la millor etapa de la meva vida. La infantesa.

ULLS BLANCS

Ariadna Sastre Forteza

Escola Mata de Jonc

EL NAIXEMENT ÉS UN ACTE MIRACULÓS, EL GRAN MOMENT EN QUÈ UNA nova persona comença a existir, en què comença una nova vida i noves oportunitats, idees, pensaments i emocions. Hauria de ser emotiu, important, sense prejudicis.

Tothom neix amb un color als ulls, ningú té exactament el mateix. És una identificació. Aquest representa exactament la persona que ets, la que tan sols tu saps qui és, la nostra ànima, i és molt difícil que l'ànima canviï. S'han trobat alguns casos de persones a qui el color els ha canviat durant els anys, per diferents canvis a la seva vida.

Mai havia nascut algú sense color als ulls, però va ser el cas del 28 de setembre. Els metges es van espantar en veure l'infant detingudament. Hi havia hagut persones amb un color groc molt claret, però mai havien vist algú sense cap color. Els pares van entrar en pànic i no van poder veure el fruit del seu amor, perquè se'l van endur tot d'una. Els metges de tot l'hospital van examinar i observar el nadó, però semblava

que estava en un estat de salut perfecte. No van trobar cap problema, però la nova persona va quedar en observació durant un mes. Li van posar Blanca de nom, com el color dels seus ulls.

L'infant va anar creixent i els seus ulls no van agafar color. Els pares estaven preocupats, per si la seva filla no tenia identitat. Però la nena era alegre, riallera, divertida, madura, però una mica juganera. En general, era feliç. Els seus pares van decidir amagar el vertader color de la seva ànima, tapant-li els ulls amb lentilles. Així no sofriria burles i insults per ser diferent dels altres. Ella es va acostumar ràpidament a dur les lents, però no se sentia del tot còmoda.

En ser més gran, va deixar de ser alegre, riallera i divertida. Com que l'havien educada dient-li que els seus ulls eren anormals i no estava bé que els ensenyés, se sentia molt insegura de si mateixa. Havia de tapar-se els ulls; per tant, també havia de tapar la seva ànima. Va anar perdent la seva essència, fins que ja no sentia cap emoció o sentiment. Va quedar sense amics, perquè sempre volia estar sola. Els pares no li donaven importància, pensant que era una època, i que li espassaria.

La Blanca es va independitzar el mateix dia que va complir 20 anys. Aquella nit, la primera que dormia fora de la casa on havia crescut sense poder ser ella mateixa, va somiar per primera vegada en 14 anys. Corria per la ciutat on sempre havia viscut, els cabells volaven al voltant de la seva cara, i se sentia lliure. Podia ser ella mateixa, podia mostrar-se així com era, sense ningú que la jutgés. Quan va despertar, va anar al bany i es va mirar als ulls. En aquell moment, es va prometre que mai tornaria a amagar-los.

EL TEU RECORD EN COLOR

Paloma Sosa Bernacchi

IES Josep Maria Llompart

AQUELL MATÍ, COM QUALSEVOL ALTRE, NA CLARA, UNA AL·LOTA DE 14 anys es va despertar. Però buida, sense cap emoció; ni desig ni perspectiva per a aquell matí d'estiu. Per a na Clara, només era un monòton dilluns. La noia va desitjar tornar a dormir, per així tornar a ficar-se en el seu món de somnis. El que més li agradava del seu món és que era seu i només seu, ningú la criticava ni la jutjava per les seves decisions o paraules. Es va aixecar del llit i es dirigí a la finestra de la seva habitació. La va obrir i va treure el cap, recolzant les mans a la vora, tancant els ulls i deixant que l'alegria que li aportaven els raigs grocs del sol li banyàs la cara i els cabells. La llum feia ressaltar els seus cabells rossos, fent-los parèixer fins fils d'or. Va tornar a obrir els ulls i va admirar la tranquil·litat del blau del cel que s'expandia fins on arribava la vista. Va sospirar. Els matins d'estiu ja no eren el mateix. No des que la seva àvia havia mort de covid-19 a finals de primavera. Simplement se'n va anar, com les fulles dels arbres conduïdes pel vent a la tardor, com la neu fosa en

arribar la primavera. Des d'aquest succés, la vida de na Clara va perdre una part del seu sentit. Sortir al carrer ja no li feia ganes, per tant no sortia de casa seva des de feia setmanes. Però aquell dia, hauria de sortir, ja que se celebrava el funeral. Així que amb la perspectiva d'un dia amarg, va dirigir-se al seu armari, on havia guardat el vestit que utilitzaria. Na Clara no entenia per què havien d'anar de negre. La seva àvia, na Constança, sempre havia estat una gran amant dels colors del món, cosa que havia fet que tengués una vida completa i feliç. La noia sabia que la seva àvia hauria preferit que la gent anàs de més colors a més del negre. Ella estimava tots els colors per igual. Per a na Constança, no hi havia maldat, ja que els colors eren la cosa més meravellosa del món, i que res de dolent podia transmetre-li una cosa així. Però ningú va tenir aquesta dada en compte i van decidir que es faria seguint la tradició. Quan va acabar d'arreglar-se, va baixar a la cuina a berenar. Seguidament, van sortir de la casa en direcció al cotxe. Na Clara va respirar profundament l'aire de l'exterior. Va notar com el seu cap s'aclaria lleugerament, i va seguir caminant. Quan tots ja havien pujat al cotxe, varen arrancar. El funeral es feia a un lloc allunyat de la ciutat. Durant el camí, na Clara va mirar per la seva finestra, albirant el cel blau, el sol brillant, l'herba verda, el rosa dels cirerers, i quan van arribar, el vermell dels rosers. Ja hi havia molta gent reunida: familiars, amics i altres persones que na Clara no va reconèixer. Quan van estar tots asseguts i en silenci, na Clara va ser la primera a pujar a parlar. Havia tingut molt de temps per reflexionar durant el viatge; en el que la seva àvia voldria, en el que era i en el que seria sempre a partir d'aquell moment. Llavors, va començar el seu discurs:

—Benvolguts familiars i amics. Avui ens hem reunit, no per lamentar la mort, sinó per celebrar la vida. La vida de la meva àvia, na Constança, nascuda el 29 d'octubre de 1955, i morta el 17 de maig de 2020. Es va llicenciar en Belles Arts, va ser una artista amb el pinzell i

un cas perdut de les matemàtiques. Tota la vida va ser martiritzada per això, perquè els ideals d'intel·ligència imposen que si no ets hàbil en allò que ells consideren "realment important", no ets realment intel·ligent. Però si jutges un peix per la seva capacitat per enfilarse als arbres viurà tota la seva vida pensant que és inútil. Ara bé, malgrat tots els comentaris que va rebre, ella es va mantenir alegre, com sempre ha estat. Mai no ha deixat que ningú la faci decaure, perquè era forta i sempre sabia tirar endavant la situació. D'ella he après que mai no he de rendir-me, que sempre podem tirar endavant, que la vida són dos dies i que un ja va ser ahir. Gaudim al màxim el nostre temps: ajuntem-nos amb la família, amb els nostres amics, i sobretot gaudim amb els colors de la vida, amb els sentiments i les emocions que ens transmeten, i recordem que cap color és dolent, que una cosa tan bella com el color no hauria de tenir res de dolent. Mantinguem l'optimisme, les coses bones, sortim a veure món o quedem-nos a casa llegint. La vida és massa meravellosa per desaprovechar-la.

DIJOUS, 2 D'ABRIL DE 2020, GRIS

Sandra Vadell Farrús

Col·legi Santa Mònica

US TROB A FALTAR.

Trob a faltar les abraçades de na Paula.

Trob a faltar la rialla de na Belisa.

Trob a faltar l'humor de na Sofia.

Trob a faltar que na Marina m'agafi el mòbil per fer-se fotos.

Trob a faltar córrer amb na Júlia.

Trob a faltar que na Inés em faci pessigolles.

Trob a faltar que n'Elena tiri les seves sabates.

Trob a faltar ballar amb n'Ínger.

Trob a faltar escoltar na Violeta.

Trob a faltar els consells de n'Albert.

Trob a faltar córrer a la pista.

Trobar a faltar tantes coses fa que em senti grisa, incompleta, trista.

Però a la vegada tot això fa que hi vegi de color groc, amb alegria...
Per què? Pel fet de poder tenir coses per enyorar, coses per les quals soc
feliç i que quan tota aquesta situació millori, pugui tornar a gaudir.

3r d'ESO

EL SOMNI INACABABLE

Hamza Daoudi Ait Ali

IES Son Cladera

EM VAIG AIXECAR ATEMORIT PER UN MALSON QUE ACABAVA DE TENIR.

Només obrir els ulls vaig veure un lleó terrorífic, de sobte entenguí que estava enmig de la sabana i vaig començar a fugir, en la persecució vaig veure la mort molt a prop, quan el lleó em va colpejar de sobte em vaig despertar.

Quan havia despertat tornava a veure el lleó terrorífic i em trobava a la sabana una altra vegada, vaig començar a fugir, tornava a veure la mort molt a prop, el lleó em va colpejar i em vaig tornar a despertar.

Això era una història inacabable.

LA VIDA AMB UN ARC DE SANT MARTÍ

Maria Barraso Llabrés

Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

VÀ DIR LA MEVA SÀVIA ÀVIA: EN EL MOMENT QUE NEIX LA VIDA EN TU, I TU tries els seus colors, a mesura que recorres el seu camí, si el tries amb color, superaràs les pedres que el formen pas a pas. Per molt difícil que sigui, que ho serà, aconseguiràs formar el teu propi arc de Sant Martí de colors, des del principi fins al final.

La vida és la millor pintura, fins i tot sense tenir pinzells, és ella qui et dona els millors colors i després tu vas triant els que més t'agraden.

De vegades no es pot escollir, és la vida mateixa qui no et deixa un altre color que el fosc, però amb aigua i fermesa aquest color es pot difuminar o, barrejant-lo amb blau, color de l'estabilitat i salut, i groc, color de l'alegria i força, ens sortirà verd, color de l'esperança i harmonia, que, si pintes la teva vida de verd podràs gaudir de tots ells.

És millor una vida plena de colors que una vida de color fosc, es veu molt millor la llum i el camí.

LA FESTA DE LA VIDA

Rebeca Bayón Morcillo

IES Son Cladera

ERA UN POBLE SITUAT ENTRE MUNTANYES D'UN COLOR VERD QUE CRIDAVA l'atenció des de molt lluny i, amb el color de les flors al camp que l'envoltava, era únic. Semblava un poble de fantasia. Tots els veïns es coneixien, hi havia completa pau i empatia entre ells, la gran varietat d'animals que convivia al seu voltant s'ajudaven entre si i anaven al poble per conviure amb les persones sense cap mena de problemes. L'anomenaven el poble de la vida.

Un any 2020, com qualsevol altre, va aparèixer un home anomenat Covid. Era un home seriós, sense color a la seva vida ni al seu voltant, els veïns varen acceptar que l'home estigués al poble sense saber quines conseqüències duria aquesta decisió. L'home era tot el contrari a les persones del poble, anava acompanyat d'un ca gros, agressiu i de color negre, anomenat SARS. L'home i el seu acompanyant volien donar obscuritat al poble, volien fer que el poble fos com ells, que no tingués el mateix color que el que ja tenia, volien fer de la gran felicitat, un regne d'infelicitat.

Durant les festes següents a l'arribada d'en Covid i en SARS, cada festa tenia menys llum i color, l'ànima dels veïns no era la mateixa, ja no s'ajudaven, ja no feien res els uns i els altres i quasi mai volien passar estona entre ells. Un dia, a l'hospital del poble, les infermeres, en una reunió, varen decidir ajudar a cada una de les persones del poble per intentar millorar tot l'ambient. Les infermeres varen aconseguir una mica d'il·l·lusió, però la gran part del poble no tenia gens d'il·l·lusió. El temps se n'anava volant, el poble era ple d'obscuritat i quasi mai els veïns no volien sortir de casa i el contacte amb els animals del voltant ja quasi no existia. No era habitual veure cap classe d'amistat entre persones i animals, el poble ja no era un lloc agradable com abans. Les infermeres varen decidir fer una gran festa a tot el poble anomenada "La festa de la vida", varen comprar fanalets, llums, confeti i altres decoracions. Varen tardar dues setmanes. En Covid, els mirava des de la seva casa amb odi, ell no volia veure feliços els altres, ja que ell odiava qualsevol mena de felicitat. El dia de la gran festa, els veïns, per primera vegada en mesos, es varen ajuntar tots a la gran plaça, damunt un escenari hi havia uns músics amb unes infermeres. Les joves varen explicar de què tractava la festa i varen encendre tots els llums, els músics varen començar a tocar i tota la gent va començar a ballar i xerrar entre ells, l'home va sentir una enveja per no poder ser tan feliç com ells, el riure se sentia per tot el poble com mai havia passat, alguns cantant amb el cor a les mans, el poble era el mateix d'abans.

Els dies següents després de la festa, no es va saber res de l'home i el seu acompanyant, el poble ja tenia la llum i la vida d'abans fins i tot més que abans de l'arribada d'en Covid i en SARS, el so dels ocells recorrent tot el cel i el poble indicava que tot era com abans, els udols dels llops entre muntanyes significaven que la pau havia tornat a ser la mateixa, la gran simfonia d'un poble en completa harmonia. Mai més va tornar a passar res semblant i el dia d'avui la pau regna al poble.

INDECISIÓ DECISIVA

Antón Cortés Cañellas

IES Son Cladera

UN DIA SEMBLANT A DEMÀ, MENTRE EM RENTAVA LES MANS, EL MIRALL es va quedar mirant-me als ulls, un em xerrava amb odi, l'altre cercava amor.

Vaig estar tot el dia sense saber què fer.

La indecisió és la foscor més clara i la qüestió més decisiva.

VIDA NATURAL

Héctor Darder Martínez

Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

AL NOSTRE PLANETA HI HA MOLTA VIDA, HI HA VIDA DE DIFERENTS TIPUS, diferents espècies... però el que més abunda a la Terra són les plantes, el color verd abunda per tot el planeta, per tots els paisatges d'aquest món, el color verd simbolitza el color de la vida, és el senyal de la naturalesa i no ens hem d'oblidar mai que la naturalesa ho és tot, ens dona aigua, aliments; es pot dir que ens dona la vida, per això hem de cuidar la naturalesa, hem de protegir-la, ja que ella ens ha donat tot el que ara tenim, és el principal recurs que hi ha a la Terra. A part de donar-nos tot això, la naturalesa la podem emprar per descansar, per relaxar-nos, per gaudir... hem d'aprofitar que la Terra ens ha donat aquest regal tan imprescindible per viure, i gaudir de la vida al màxim, amb cada minut, amb cada segon... i quan no trobem la felicitat, només farà falta mirar que bonica és la naturalesa i reflexionar, reflexionar sobre la vida: la felicitat es pot trobar a qualsevol lloc, només hem de pensar un moment per adonar-nos que la vida és meravellosa la mirem per on la mirem.

ELS COLORS I LA VIDA

Álex Jiménez Orchardson

Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

ELS ULLS SÓN LES FINESTRES AL MÓN, LA IMATGE SENT UNA PART MÉS ESPECIAL de viure perquè sense això hi ha coses que només s'aprofiten amb la visió. Cada vegada que analitzem un lloc i podem interpretar-lo, com per exemple si descrius el cel a una persona que no l'ha vist mai, és difícil descriure una cosa com aquella, tan simple, però que per als nostres ulls és infinita. Els colors els interpretam de moltes maneres diferents segons els nostres punts de vista, com per exemple el vermell. Normalment significa dolor i enuig, per l'associació a la sang, que per la nostra natura l'associam a cosa negativa, però si hi hagués un món de sang blava, el blau tindria el mateix significat? La possibilitat és bastant interessant, perquè depèn d'aspectes genètics i socioculturals i es poden apreciar que els colors no tenen gens de significat, com moltes coses en el món. Les coses que tenim, si t'ho penses, tot segueix aquesta idea, fins i tot les paraules que escric, és a dir, moltes de les paraules sense ajuda dels significats que aporten altres paraules. No ens podem imaginar la nostra visió i és molt important que donem gràcies per la sort que tenim i el món que podem viure és magnífic.

EL SOMNI

Diego Andrés León Cedano

IES Son Cladera

VAIG ACONSEGUIR EL MEU SOMNI
i em vaig despertar,
i ara he de fer-lo realitat,
així que me'n vaig a dormir.

EL GRAN REpte

Zaira Miñón García

IES Son Cladera

L'ANY 2020 A TOT EL MÓN VA OCÓRRER UNA COSA QUE NINGÚ HAGUÉS imaginat mai, una pandèmia va arrasar per allà on passava.

A Espanya va arribar un 18 de febrer, i des d'aquell moment res va tornar a ser igual. Moltes persones van començar a donar positiu en "coronavirus". Aquest és el nom comú que rebia aquest virus. El país sencer va estar confinat durant tres mesos i mentrestant els hospitals i les UCI estaven completes de gent.

Les cases estaven plenes de vida, alguns cuinaven, altres feien esport, però tots vàreu passar molt de temps amb jo.

Vaig passar de ser un lloc sense importància de la vostra casa a ser una via d'escapada, on vàreu poder conèixer millor els vostres veïns, que al llarg d'aquest temps es varen fer els vostres companys de jocs, jugàveu al bingo, parlàveu, feïeu classes d'esport, cantàveu cada dia a les vuit, muntàveu festes...

Mai no havia estat tan utilitzat, em vaig convertir en la part més important de la casa, i vaig donar-vos molts moments de felicitat, jo, el vostre balcó.

ÉS IMPORTANT EL COLOR?

Natalia Moranta García

Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

HI HA UNA SIMPLE PREGUNTA QUE ENS HAURÍEM DE FER TOTES LES PERSONES.

Com seria la nostra vida sense el color?

Al meu entendre seria una vida molt avorrida sense gens d'alegria i ho veuríem tot amb molta tristesa interior i exterior. Jo opino que el color és una manera molt artística d'expressar moltes coses, com per exemple veure colors vius et dona molta alegria i veure colors apagats dona tristesa. Jo a vegades quan veig un color em recorda moments bons de la meua vida i al mateix temps em recorden moments dolents, però sempre cal veure les coses amb alegria i l'alegria manté aquest color.

Els colors donen una alegria a la vida i per això crec que és una manera molt important de veure les coses amb alegria i accedir als colors permet expressar aquesta alegria.

UNA BONA ACCIÓ

Pau Roca Ramis De Ayreflor

Escola Mata de Jonc

NO MOLT LLUNY D'ALLÀ MALCOLM ESPERAVA LA SEVA VÍCTIMA, UNA DONA amb un abric negre i un paraigua vermell amb petits cercles blancs. La va veure aproximar-se per la cantonada i no s'ho pensà dos cops: li disparà un tret al cor. Ràpidament va fugir de l'escena del crim amb una moto que tenia aparcada a pocs carrers d'allà.

Aquell matí, unes hores abans, Maria s'havia aixecat amb molts ànims i havia decidit sortir a caminar malgrat la pluja. A mitjan camí va començar a ploure amb intensitat i es va topiar amb una dona que s'estava xopant. Va decidir cedir-li el seu paraigua. Estava feliç, un bon dia i una bona acció per arrodonir-lo. Li feia pena en qualsevol cas... Era un paraigua peculiar, de color vermell amb petits cercles blancs.

EL COLOR DEL 2020

Lucía Sánchez Carmona

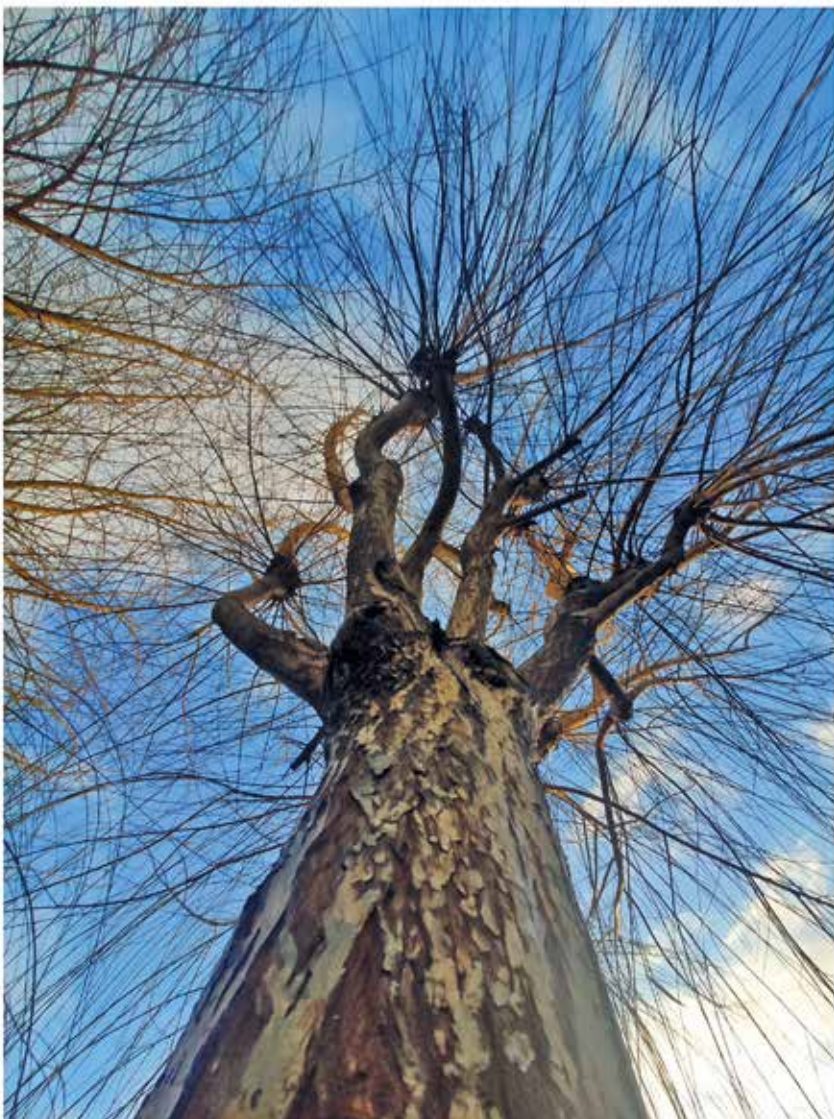
Col·legi Sant Vicenç de Paül, Cas Capiscol

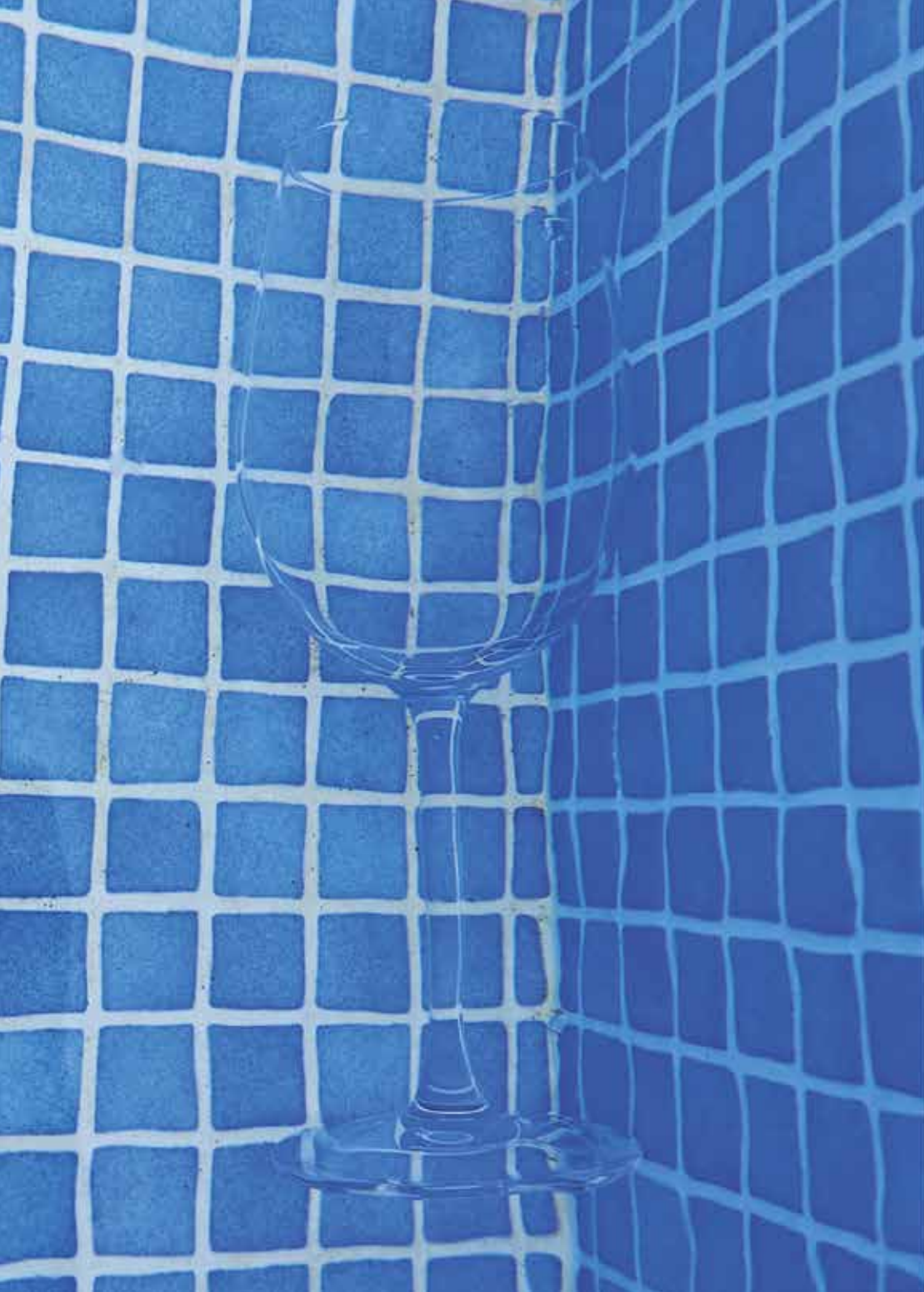
VULL PARLAR DE LES PARTS POSITIVES QUE ENS HA DEIXAT L'ANY PASSAT, ÉS a dir, el dos mil vint, ja que crec que hem de mirar les parts positives a tot el que ens ocorre i en especial, en aquest any, perquè ha estat ple de situacions dolentes.

Primer de tot, una de les coses bones que ens ha deixat el dos mil vint és saber valorar tot el que ens envolta, com persones, ja siguin familiars, amics, coneguts, companys, etc., o béns materials, des de tots els regals que tenim i capritxos, fins a les coses més bàsiques i necessàries per a viure, com també poder sortir al carrer. Per exemple, a mi m'ha ensenyat a valorar tot el que fan els nostres pares, perquè puguem viure i que no ens falti res, i tot l'esforç que fan, ja que venen de treballar molt cansats i, tot i així, ens fan el menjar, netegen la casa, ens compren regals, etc, i la majoria de vegades no apreciem el que fan diàriament per nosaltres, i per això hem d'estar agraïts per tot.

També, crec que el dos mil vint ens ha ensenyat a ser més nets i a cuidar més la nostra higiene, per tot el tema del covid, a ser més responsables i previsors i, també, hem après a conuiu.

I per això, hem de mirar les parts positives de tot el que ens passa, perquè, no sempre és tan dolent com sembla.

COLOR I VIDA

Climent Alzamora Alcover

IES Centre de Tecnificació Esportiva de les Illes Balears

EL COLOR ÉS UNA PROPIETAT PERCEPTIVA CAUSADA PER LA LLUM, QUAN AQUESTA INTERACCIÓ AMB L'ULL, EL CERVELL I LA NOSTRA EXPERIÈNCIA.

La vida és el període intermedi entre el naixement i la mort, tot i que no té una definició simple exacta.

Dues paraules amb un significat completament diferent però a la vegada dues paraules que van de la mà. La vida sense el color seria com la televisió quan era en blanc i negre, avorrida.

La gent sol relacionar els colors amb els sentiments. Per exemple, el vermell amb la passió, el verd amb l'esperança, el blanc amb la puresa... Si sents vol dir que ets viu, tant si són sentiments bons com dolents.

A més, els colors estan relacionats amb altres termes de la vida, com per exemple el verd amb la naturalesa, el blau amb la mar o amb el cel.

Quan parlem també ens referim als colors: tenc un dia gris, veu la vida de color de rosa, s'ha quedat en blanc, no és ni blanc ni negre, té un futur molt negre...

Per tant, podem dir que els colors formen part de la vida i ens acompanyen al llarg de la nostra existència. Sense oblidar que tothom té un color preferit que diuen que marca la personalitat.

EL COLOR DE LA VIDA

Marta Cardona Alcántara

IES Centre de Tecnificació Esportiva de les Illes Balears

QUÈ DONA COLOR A LA MEVA VIDA? UNA BONA PREGUNTA MOLT DIFÍCIL d'explicar que mai m'he arribat a plantejar.

D'entrada, la mar és essencial a la meva vida per donar sentit i color. La mar per a mi és com la meva segona casa per no dir la primera, des de ben petita m'he passat mitja vida a la mar. Allà, me sent molt lliure, sense cap preocupació i només pens a divertir-me i passar-ho bé.

Relacionat amb la mar hi ha la vela, el meu esport preferit. Li vull donar les gràcies per tots els moments bons viscuts, els viatges, els amics de tot el món que he conegut... S'ha de tenir en compte que, malgrat no ser fàcil, el camí m'ha ensenyat que amb esforç i constància tot és possible i me'n duc aprenentatges, experiències i valors que em serviran per a tota la vida que mai oblidaré.

Navegar és una sensació màgica i inexplicable. Gràcies, padrins, per ficar-me a aquest petit món de la vela.

Per altra banda, també trob que els amics de veritat són un bon suport per a tothom. És molt difícil trobar-los, però quan tens el teu

grup d'amics et fan sentir una persona molt especial i passes moments màgics.

La família, que passi el que passi sempre són allà per ajudar-te i són un gran suport per seguir endavant.

Donar gràcies a Déu per tenir bona salut i estar ben sans en aquesta vida. Per tenir l'oportunitat de viure el dia a dia gaudint de cada moment com si fos el darrer, com dirien els literaris. *Carpe diem!*, perquè de vida només n'hi ha una i s'ha d'aprofitar al màxim.

Tenir l'oportunitat d'anar a l'escola i cada dia superar nous reptes i conèixer coses noves és una motivació.

Mallorca dona molt de color a la meva vida. Em sent afortunada de viure a Sa Roqueta, plena de petits racons preciosos per descobrir i per dur a terme la meva vida.

Més que color, dona ritme i sonoritat a la meva vida: és la música. La música per a mi és una eina de desconexió per a tots els moments, tant bons com dolents.

Pot arribar a canviar el meu estat d'ànim, des de motivar-me i posar-me al màxim per a la competició o des de tombar-me al llit a escoltar música trista i plorar després de treure les meves emocions fora de mi.

Finalment, i excepcional per a mi, sense cap dubte són els viatges. Ador descobrir petits racons del món o fer viatges de competicions inoblidables. Conèixer nous llocs, cultures, menjars típics, idiomes, persones... això no té preu.

Ara et toca a tu. Què dona color i vida a la teva vida? Un color, una olor, una sensació... expressa't amb les teves paraules.

COLOR D'ESTIU I D'ESTIMA

Sara Dols Bauzá

IES Centre de Tecnificació Esportiva de les Illes Balears

EREN LES QUATRE DE LA TARDA DEL 22 DE MARÇ DE 2020, HAVÍEM ESTAT menjant tota la família, havíem fet un pícnic al jardí per oblidar-nos de la situació de reclusió que estàvem vivint amb el confinament.

Al matí, havia fet la meva sessió d'entrenament per tal de seguir en forma quan tot acabés i poder seguir jugant a tennis al mateix nivell.

Estava esgotada i em vaig quedar adormida a l'hamaca de la piscina, i va ser llavors, en veure el blau de la piscina quan vaig començar a recordar l'estiu passat a la Colònia de Sant Jordi. Em vam venir a la memòria records, olors, colors. Nostàlgia dels passejos amb bici fins a la gelateria *El Colonial*, les quedades que feim en el far amb els amics, els capvespres asseguts al banc de davant de l'hotel *El Marquès*, menjant pipes.

També vaig somiar amb les quedades per fer pàdel surf i recórrer la platja, les nits de revetlles muntant a les atraccions, els diumenges menjant paelles amb la família que pujava des de Palma, al restaurant *Antonio*.

El blau de la piscina em va transportar al blau de les platges de la Colònia. En despertar-me em vaig adonar del que m'agradaven els estius i de com ho passava amb els meus amics i la meva família, a la qual trobava tant a faltar.

Des d'aquest dia vaig pensar que quan acabés el confinament aniria a veure la platja del Marquès.

Espero que aquesta situació s'arregli aviat i puguem gaudir d'aquells estius meravellosos.

EL CADELL DE L'ESPERANÇA

Alejandro García Benítez

IES Madina Mayurqa

LA VIDA D'EN TONI VA TORNAR NEGRA AQUELL GROC MATÍ DE TARDOR. Les roses vermelles del jardí caigueren, seques, mústigues, marcides... Cuidava molt el seu jardí, el seu verd jardí, i fins les liles, les seves estimades liles, queien. Queien una per una. La mort d'en Marc l'havia marcat. En Marc, un al·lot jove, fresc com les taronges, alegre... alegre com les acolorides festes mexicanes que la seva família organitzava cada any. En Toni en va sortir. Va superar la pena de perdre un amic. La seva vida tornà grisa, trista, tot li recordava aquells blaus horabaixes d'hivern que passaven junts jugant al parxís, a escacs... Gràcies a son pare, en va sortir. Quan complí els quinze, li regalà en Tro, aquell rosset cadell que va fer tornar rosa la vida del jove, i cobrí la seva ment d'un verd esperança. Ai en Tro, pobre Tro...

Qui va donar vida a un pobre al·lot desolat, ara la hi lleva i l'enfonsa en la més profunda de les depressions, en el més negre dels pous. En Tro, el cadell de l'esperança, que descansa al verd jardí del jove infant

des de fa unes setmanes, just davall d'aquelles liles. Tardor, ai tardor...
que t'emportes tot allò que dona vida... tots els colors...

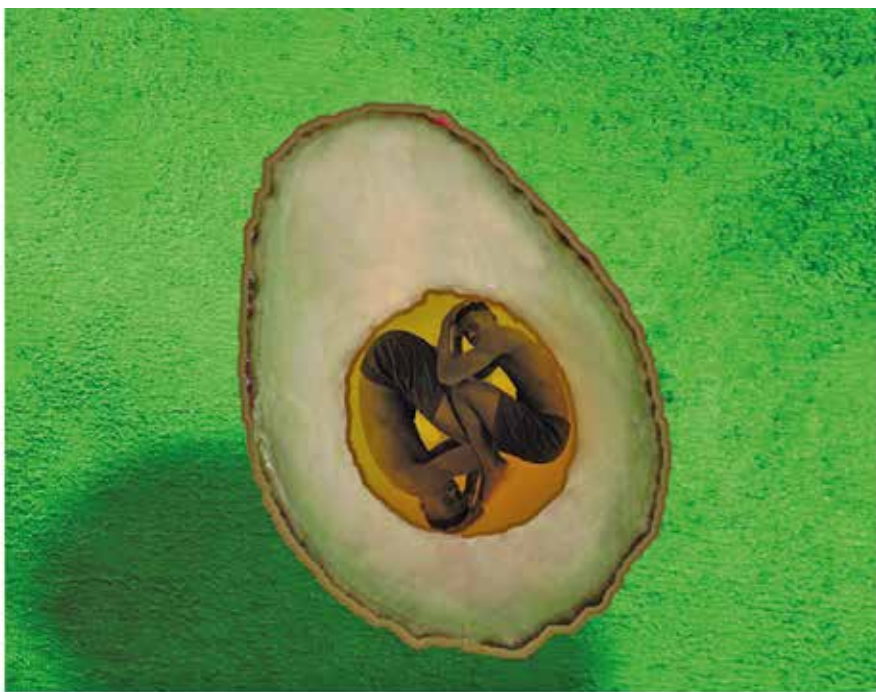
PER A GUSTOS, COLORS

Paula García Borrull

IES Centre de Tecnificació Esportiva de les Illes Balears

AL'HORA DE TANCAR ELS ULLS I PENSAR EN UN COLOR, MOLTA GENT S'IMAGINA el que és el seu preferit, sense reflexionar-hi ni un segon. Però el que no s'atura a pensar és que la majoria de vegades darrere d'aquest hi ha una història, una sèrie d'esdeveniments que fan que sigui tan especial per a un mateix. Sensacions, records, olors, menjars, persones... Cada color és un món personal i únic. Hi ha persones a les quals el blau els sol recordar la mar; d'altres, en canvi, el relacionen amb la pau o amb la tristesa. El que jo veig quan tanco els ulls és el groc, un color que des de ben petita m'ha encantat, que em recorda moltíssimes coses. El primer que veig quan penso en el groc és l'alegria i la felicitat que dona, perquè és impossible relacionar-lo amb algun sentiment de tristesa o d'enuig. També penso en el Sol, que aporta llum i vida al món i a cada una de les persones que l'habiten; i és que sense aquest estel, cada dia miràriem el nostre planeta amb ulls tristos i plens de foscor. Quant a menjar, el que relaciono amb el color són la mel i les llimones, dos ali-

ments contrastants que donen sabor als nostres paladars. Les llimones em transporten automàticament a un viatge a la costa italiana que vaig fer amb la meva família fa dos estius, un trajecte que em va encantar i que de segur no oblidaré mai. Parlant d'estiu, no és aquesta l'estació que sovint ens recorda el groc? Les platges, els gelats i sorbets que prenem per combatre la sufocant calor, les paelles en família dels diumenges o aquesta sensació de llibertat que tenen els nois i noies quan acaben l'escola... En conclusió, es podria dir que el color que tria cada persona en la seva imaginació el sol relacionar amb els seus records i sentiments, i és que, com he dit al principi, cada color és un món únic i personal. Per a gustos colors, no?

PLATJA 26/08/2020

Pablo Gehlhaar Pastor

IES Madina Mayurqa

ACARICIO ELS TEUS SUAUS CABELLS, I LES ONADES

de la mar
 s'esvaeixen entre la sorra igual que el petit frec
 dels nostres llavis
 en besar-se.
 Et xiuxiuejo a l'orella amb la veu cansada de tant dir
 "t'estimo".
 Ajaguts contemplem
 el desfasament dels núvols en separar-se i
 no ser correspostos.
 Deixo que la sorra s'escampi
 pels nostres peus
 ocasionant un ball sincronitzat amb la brisa de l'aire
 en l'acaronar el teu cos.
 Què és millor que les onades escoltin
 les nostres palpitations cada vegada
 que els nostres llavis es troben?

MARGARIDES

Silvia Giménez Matas

IES Madina Mayurqa

M'AGRADA QUAN BALLE. M'AGRADA QUAN FAS VOLTES PEL PIS I ESCAMPES pols a tot arreu, el teu cabell i el teu vestit volen al teu voltant com un halo.

Estim la teva rialla, quan està emmarcada pels teus cabells de color castany i banyada per la llum del matí. Hi ha un aspecte antic i suau en tu, com si no fossis d'aquest temps. Com si haguessis nascut fa mil anys, però no haguessis envellit ni una mica.

Visc per aquestes tardes de divendres en què esper que surtis del treball i venguis a fer-me un petó a la galta. Després comprarem gelat, de xocolata per a mi, de vainilla per a tu, i anirem a seure al nostre banc, al costat del riu blau. És preciós, sobretot a la primavera, amb la brillantor del sol i les margarides de color groc i blanc per tot arreu.

De vegades, quan tornam a casa, m'agrada collir-ne una i ficar-la als teus cabells. Dues de les meves coses preferides: tu i les flors.

D'ençà que vas irrompre en la meva vida, després d'una gran pandèmia, amb el teu cabell desordenat i els teus vestits coberts de pintura

de diferents tonalitats, mai no s'ha acabat la felicitat. Especialment des d'aquella nit que em vas demanar si et volia per sempre i jo vaig dir que sí.

Així que ara seguim anant al costat de riu tots els divendres, i se-gueixes ballant amb els teus vestits acolorits quan et ve de gust, mentre jo et veig cada dia més guapa.

M'agrada quan cantes. M'agrada quan em xiuxiueges cançons d'amor a cau d'orella a mitjanit, o quan agafes la guitarra i fas que em surtin llàgrimes dels ulls. No obstant això, en aquests dies soc jo qui canta. No gaire bé i molt desafinat, ho admet, però sé que et fa sentir en pau.

Ara que t'has recuperat completament de la malaltia, a ningú mai no li han agradat tant les tardes de divendres com a mi.

Estàs tan bonica amb margarides als cabells...

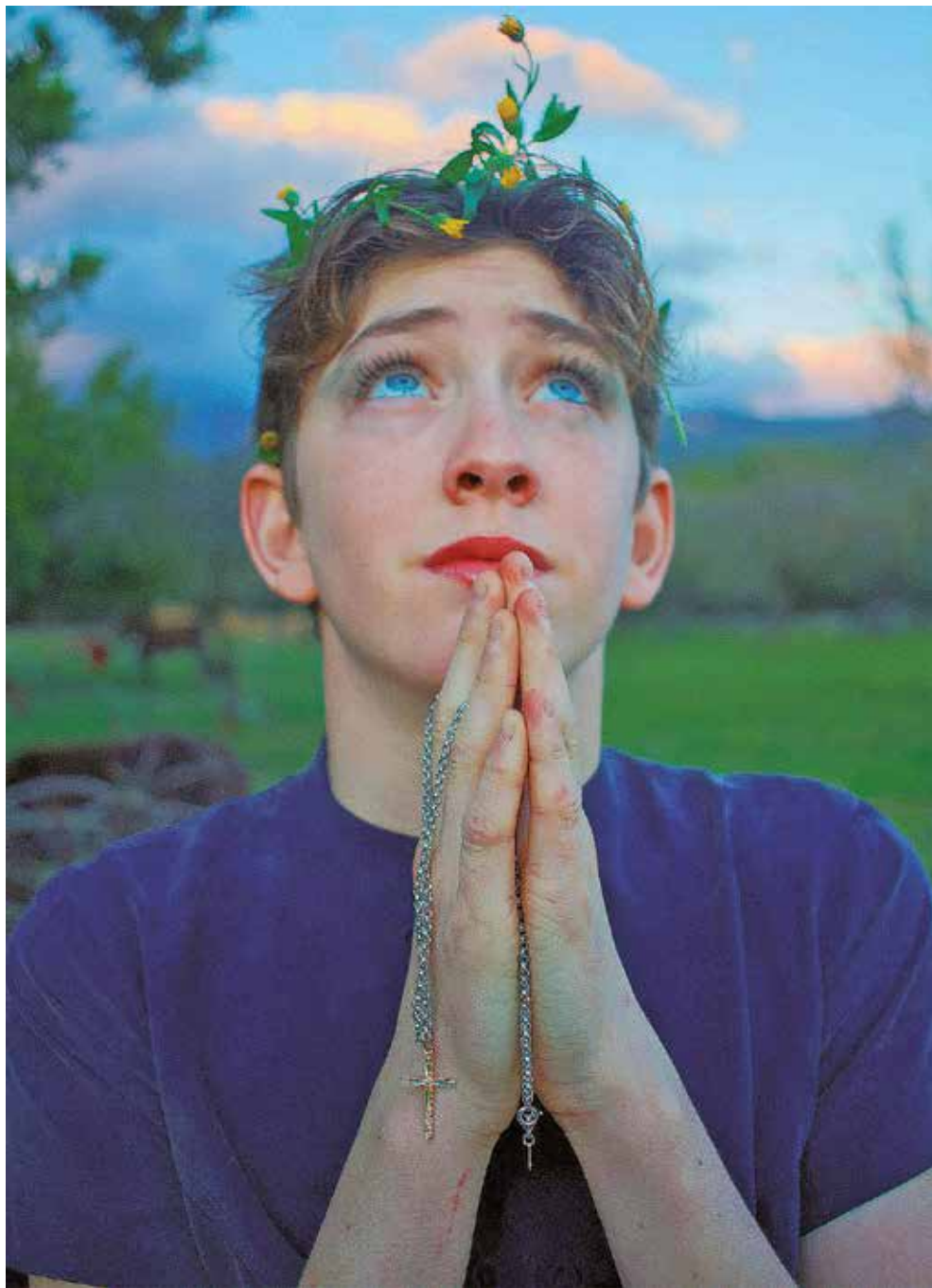

UN PUNT

Ana Hurtado Andrés

Col·legi Santa Mònica

PREOCCUPATS PEL FUTUR, PERÒ SENSE MIRAR EL PRESENT. ADONAR-NOS que l'única cosa que pot canviar el que vindrà després és el que passa ara. La vida és un 10% el que fas i un 90% com te la prenguis. Posarem un exemple: tens un paper en blanc i hi ha un punt negre en el centre. Si vas a qualsevol persona i li preguntes què veu, et dirà un punt negre, però no et dirà un foli en blanc. Aquest punt és el que fem i la resta del paper com ens prenem la nostra vida. Ens centrem més en les coses que passen i com passen en comptes de viure la vida com si cada dia fos l'últim. Cal sortir del normal. Cal cometre errors. Cal experimentar coses noves. Si no ho provem, com sabrem si ens agrada? La vida, per molt complicada que ens sembli, per molt pesada que se'ns faci, cal viure-la amb passió, alegria, esperança... Una persona alegre i optimista viu el doble que una persona apagada i pessimista. Però no pel simple fet que sigui feliç, sinó perquè viu i sent la vida d'una altra manera. Un simple punt negre ens fa veure les coses des d'una altra perspectiva.

JA FA TEMPS

Júlia Morell Lobb

IES Josep Maria Llompart

JA FA TEMPS QUE ME N'HE ANAT, QUE NO ESTIC AMB ELS ALTRES, DE FET JA fa quasi mig any, i encara no ho he superat, com més temps passa, més m'enyor de tot. Sentir la calor del foc vermell, delicat però a la vegada perillós. Passejar a l'hivern per les platges desertes, cobertes d'arena groguenca, plena de records i anècdotes d'estius passats. El gust de la fruita, cada una amb la seva pròpia i única dolçor. Fins i tot trob a faltar l'estrès, la foscor i el caos del treball a l'oficina.

Tot va acabar l'estiu passat, un estiu molt calorós, un estiu d'aquells en què el sol llueix tant que enlluerna amb la llum blanca, però alhora acolorida amb l'alegria i l'entusiasme que hi ha en l'aire. Les platges eren plenes, i es feia impossible estar tranquil entre tanta gent, però a les cales més petites et podies passar hores llegint un bon llibre i nedant en les aigües cristal·lines.

Anava amb cotxe, de camí a una d'aquestes caletes, contemplant el preciós paisatge que tenia davant, la serra de Tramuntana. Una vista que

veia cada dia, però de la qual mai em cansava; aquell dia les increïbles formes de les muntanyes pareixien encara més esplèndides. Potser m'estava concentrant massa en els verds exòtics dels arbres i el marró tintat de daurat de les muntanyes, perquè vaig tenir un accident, del qual no vaig poder sortir. No sabia ben bé què estava passant, però al meu cos dominava la por i em sentia marejat i sol, molt sol. A poc a poc, els colors vius varen anar desapareixent, s'enfosquien, s'anaren apagant i es difuminaven, per uns instants ho veia tot borrós, i després d'un temps, RES.

Ja fa temps que no hi veig, ni hi sent, ni em puc moure, però sí que me'n record de tot el que vaig viure i mai no em cans de recordar la meva vida.

Es podria dir que la meva mort va ser tràgica, però som feliç, i estic agraït dels anys que vaig tenir per aprendre, per viure experiències inoblidables i per estar amb els que estim.

Als que llegiu aquest escrit us dic *CARPE DIEM!* Aquest món té molt per gaudir!

VIURE ELS COLORS

Martina Moyà Mambié

Escola Mata de Jonc

EM DESPERTO A LA MEVA HABITACIÓ DE L'HOSPITAL, LA TÀNIA NO HI ÉS. Suposo que està treballant o xerrant amb algun metge sobre quan podré sortir d'aquí. No crec que sigui prest, l'accident de cotxe va ser bastant fort.

M'incorporo al llit i començo a mirar millor l'habitació. Hi ha unes flors que ahir no hi eren. Suposo que ha vingut l'Àlex a saludar mentre dormia. Em fixo en les flors: són violetes, les meves flors preferides, també el meu color preferit. Que l'Àlex se n'hagi recordat em fa sentir feliç. El color violeta em fa tenir una sensació de calma que no puc explicar: em recorda moments feliços, tranquils, acollidors.

Altres colors també em fan pensar en situacions ja viscudes: el groc em recorda l'alegria que vaig sentir quan la mare i la Tània em varen dir que adoptaríem una cussa. I el verd es fa sentir quan em sento inspirada o amb ganes de fer alguna cosa en específic, com dibuixar. Les memòries associades amb els altres dos colors no són tan bones. El blau em

recorda el moment en què la mare va morir, la impotència que sentia en saber que mai tornàriem a riure juntes, ni a veure les seves pel·lícules avorrides cada diumenge, ni a passejar per devora la mar els dissabtes de matí. El color vermell és la ràbia i el mal que feia sentir tot això plegat; a més, la Tània quasi no parava per casa i em sentia sola.

Però també tinc records taronges, és a dir, sentiments mesclats. Per exemple, quan vaig conèixer l'Àlex, jo encara estava molt afectada per la mare i ell va ser l'única persona que ho va veure i es va atrevir a parlar-me. Som millors amics des d'aquell moment. Estar amb ell és el color violeta, tranquil·litat i empatia.

L'única bona cosa d'estar aquí ingressada és que tinc temps de pensar en les meves coses. També em fixo en moltes d'altres: com les infermeres intenten repartir color groc a tots els nens d'aquesta planta, com la Tània intenta amagar el blau que sent quan està amb mi o com em sento verda quan em donen un full i un bolígraf.

També m'he adonat que relaciono alguns colors amb olors o tactes. Per exemple, el groc fa olor de llimona i, per això, el seu tacte és com el de la pell d'aquesta fruita; el marró fa olor de tiramisú i és suau com el pelatge dels cavalls; i el rosa fa olor de llepolies i és llis com els globus.

Ara mateix, em trobo a una habitació buida, fosca i trista. No m'agrada aquesta imatge, no té vida. M'aixeco per obrir les cortines del tot i, quan ho faig, un mar de colors vibrants i la calor del sol d'estiu entren a l'habitació. No passa ni un minut quan ja m'he adonat que vull sortir a fora i explorar molt més com percebo els colors. Vull tastar totes les varietats de vermell, des de maduixes fins a cireres. Vull tocar el verd, des d'herba fins a pomes. I vull ensumar el groc, des de vainilla fins a llimona. Vull sortir per no tornar a entrar, vull sortir per experimentar, vull sortir per riure i plorar, vull sortir per viure els colors.

VA DE POR

Ornella Bianca Padovan

IES Centre de Tecnificació Esportiva de les Illes Balears

UN COLOR, UNA OLOR, UNA EMOCIÓ, UN RECORD, UNA SENSACIÓ AGRADABLE... tantes coses de les quals parlar que em sembla difícil triar-ne una. Després d'un temps pensant, m'he adonat que no sé de què parlar perquè em fa por no poder explicar realment el que vull o no poder expressar-me com vull. Així que amb aquesta petita reflexió he decidit parlar d'una emoció gens simple, una emoció que a molta gent li costa admetre. He decidit parlar de la por.

La gent quan pensa en la por el primer que els passa pel cap és quan s'espanten amb una pel·lícula, quan hi ha un robatori, quan et persegueixen... I sí, òbviament amb totes aquestes situacions sents por; però per a mi aquest sentiment va més enllà, per a mi significa una altra cosa més profunda, més complexa. La por és un sentiment que es té més del que es pensa, el sentim dia a dia i és inevitable no sentir-lo, es pot arribar a tenir por per a moltíssimes coses. Com per exemple la majoria de persones tenen por al fracàs, a la soledat, a perdre gent important, a

defraudar qualcú, a no caure bé... hi ha infinites coses de les quals tenir por. I per alguna raó hi ha gent que no vol admetre aquest sentiment, el relacionen amb debilitat; pensen que en sentir por són menys forts o menys persona, quan en realitat és al contrari, sentir et fa persona. Una altra cosa que té aquest sentiment, i el solen tenir la majoria dels sentiments, és que té tant parts positives com negatives; normalment quan es parla de por només pensem en un sentiment negatiu i, encara que això no és totalment erroni, també hi ha coses positives. És veritat que és horrorós sentir por a caminar pel carrer, a no voler perdre familiars... totes aquestes coses que a ningú li agraden són la part negativa. Però la part positiva és que gràcies a la por podem ser més previnguts en situacions determinades o arribar a ser més responsables; un exemple exagerat és que si tu et vols tirar per un pont et farà por i acabaràs no fent-ho, d'aquesta manera hauràs estat previngut i obtindràs un benefici.

En conclusió, el que vull dir és que la por no és un sentiment del qual avergonyir-se i hauria de ser normal que la gent expressés el que sent.

AMB PERSPECTIVA

Alba Rigo Moreno

IES Joan Alcover

FA 12 MESOS

MENTRE ASSIMILAVA LA POSSIBILITAT DE NO CONTINUAR EN AQUEST MÓN vaig adonar-me que no havia aconseguit cap dels meus objectius a la vida. Sempre ajudant la resta, la meva família, els meus amics, etc. Per això vaig decidir que si ho aconseguia, començaria una nova vida per poder dir que soc feliç.

ACTUALITAT

Per fi ha acabat aquest malson. Durant aquest període he perdut molt: els cabells, amics que no ho han pogut suportar, forces, etc. Però no importa, he elegit viure i això faré. Fa un any vaig fer-me una promesa a mi mateixa: si sobrevivia encetaria una nova vida. Avui mateix, després

de sortir de l'hospital amb una sensació de satisfacció he dit a la meua germana que vull estudiar. Sempre he volgut ser periodista i l'any que ve començaré el grau amb vint-i-quatre anys. Hem començat a mirar pisos, per fi me n'aniré a viure tota sola, quan estigui amb forces. He decidit que adoptaré un ca, i començaré a fer esport. Coneixeré noves persones, aniré a sopar, a festes, i em cuidaré, menjaré més sa; encara que hauré d'anar a revisions, no m'importa perquè no tornaré a caure. La malaltia no em veurà feble. He tingut depressió, he perdut les ganes de viure, però he sobreviscut i no desaprotararé aquesta oportunitat. Viuré com vull viure.

UN LLENÇ MOLT REAL

Candela Belén Russo Laudani

IES Joan Maria Thomàs

OBSERVANT EL MEU POBLE AMB LES CASES DE PEDRA, ON PUC VEURE EL pas del temps, busco en el meu cap aquesta paleta de colors marrons, ocre, groc que es converteixen en vermells. Sento com les fulles dels arbres cauen com una cascada cobrint els carrers.

Al costat del meu cavallet busco pintar aquest paisatge de tardor però, de sobte, la meua ment es confon.

Visc en un món de dibuixos i res no és veritat. Aquest capvespre es converteix en part d'un llenç pintat amb tons pastel. Descobreixo que soc part d'aquest dibuix, en què la meua imaginació algun dia va pensar que jo era part d'un món real.

VERMELL

Muskan Sing Kaur

IES Josep Maria Llopart

AQUELL ERA EL DIA, EL DIA DEL SEU CASAMENT.

Na Samrit sabia que algun dia arribaria, que era una cosa que pareixia inevitable. Des de petita totes les tietes li havien fet tantes bromes sobre el dia que trobaria l'home perfecte.

Al final va ser una dona perfecta.

Encara no havia vist la sala de banquets, però ja sabia que estaria plena de familiars, seus i de n'Azoor. Hi hauria una taula plena de menjar panjabi i pakistanès com samosses daurades, plenes de vegetals, o dolços com *gulab jamuns*, marrons com una nou i coberts d'oli que et deixa les mans tan enganxoses.

Els convidats durien els seus millors *lehengas* i *kurtas*, cada un més viu i acolorit que l'altre. Però cap d'ells seria comparable al de les dues núvies. Els seus serien d'un vermell resplendent, com el del foc o d'una rosa, barrejat amb decoracions daurades.

La mare de na Samrit va interrompre tots aquests pensaments seus per ajudar-la en els preparatius finals. Quan varen acabar va fer un alè

i na Samrit i les seves acompanyants, entre elles la mare i la seva amiga de la infància, varen continuar al *gurdwara* per a la primera part de la cerimònia, la segona part se celebraria al *masjid*.

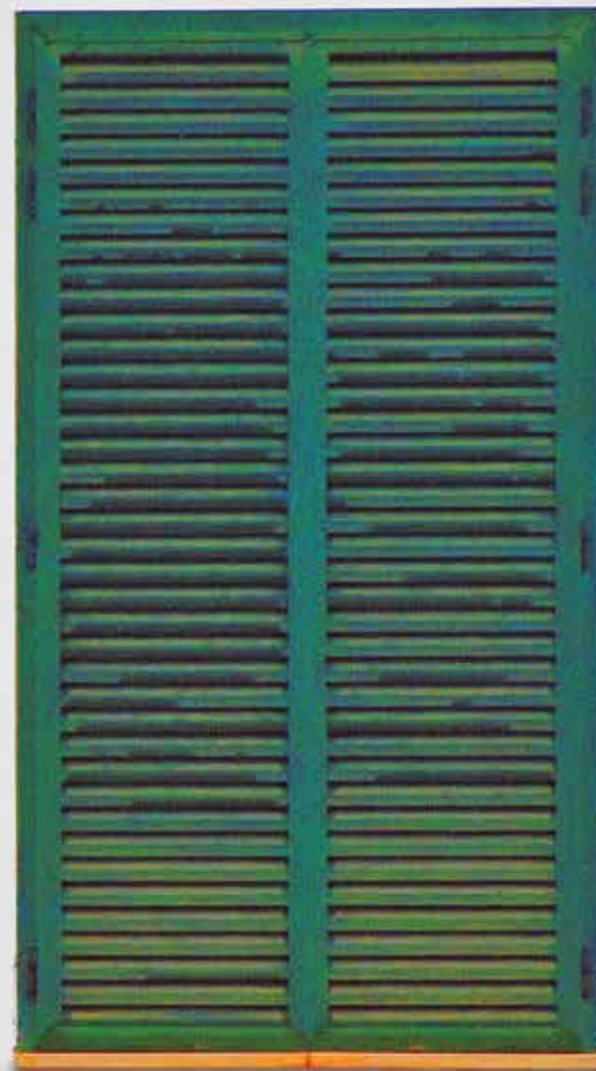
La cerimònia en ambdós temples va passar volant davant dels seus ulls, sentia tanta felicitat en el seu cor que tenia por que li explotés. No va poder concentrar-se en res més que en n'Aזור, tot i que dugués la cara tapada pel vel vermell.

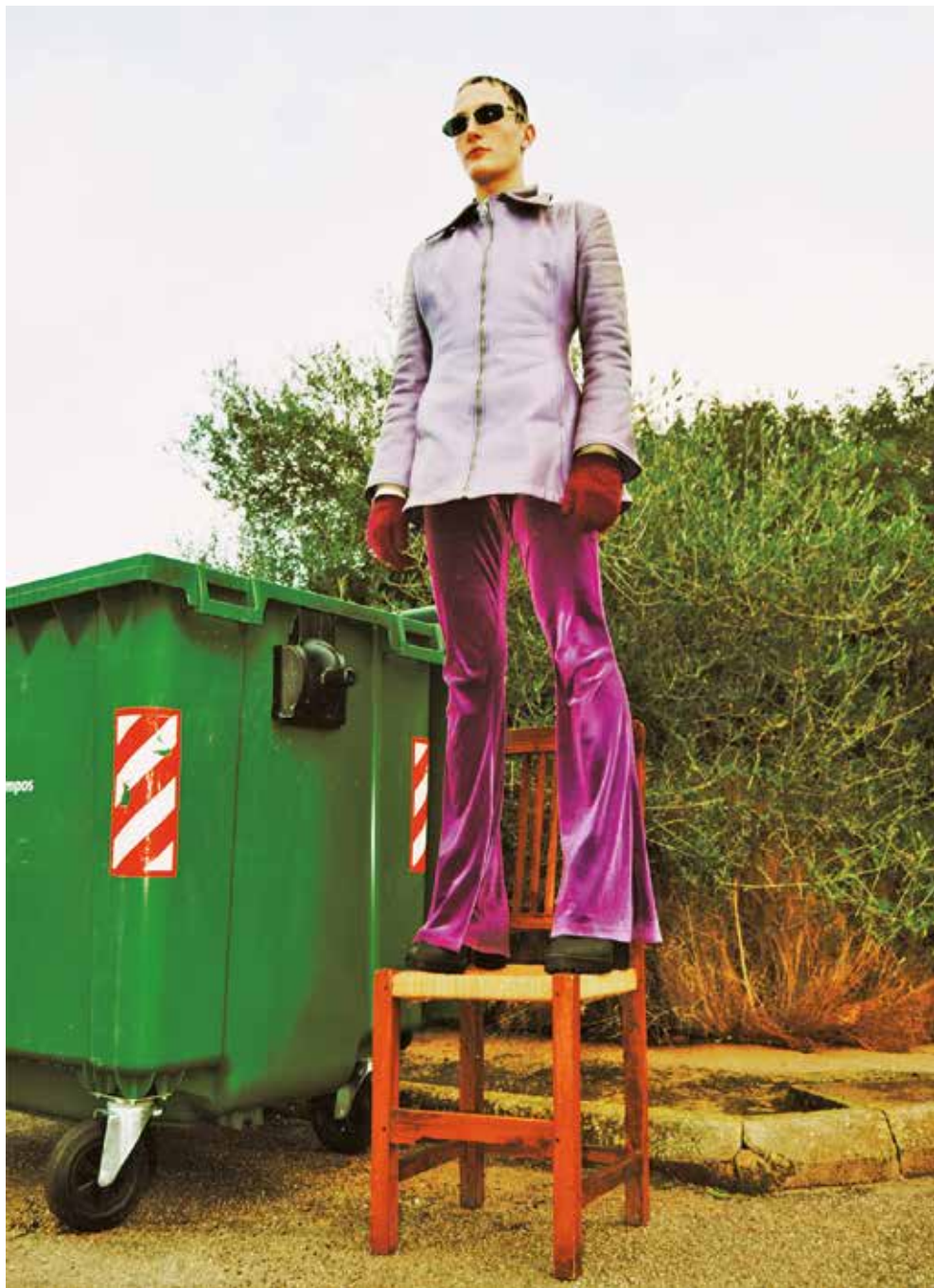
Ja era temps d'anar a la sala, se n'anaren cap al temple i immediatament tota la família les va anar a felicitar. Cada felicitació, somriure i petó a la galta li alçava el cor fins que sentia que volés com un ocell.

Va agafar la mà de n'Aזור i va somriure, més fort que en tota sa vida. Havien entrat com una parella i havien sortit amb els seus vestits vermells com a esposes. Aquell era el dia, el dia on començaria la seva vida de casada, i na Samrit no veia res més que un futur brillant i vermellenc, el color de l'amor, de les noces, de les roses i de la vida.

1r de batxillerat

ALÇARÉ LA VEU

Aitana Martínez Fernández

Col·legi Sant Josep Obrer

ALÇARÉ LA VEU

Fins que es faci greu,
Fins que tots actueu,
Fins i tot abandoneu.

Perquè el món ho necessita,
Perquè tot sol lluita,
Perquè sempre ens crida,
Cercant la nostra ajuda.

Demostrem que no tot és negre,
Que qualche vegada no es veuen,
Però els colors brillants esperen.

Als que abandoneu,
Als que actueu,
Als que se'ls farà greu,
Als que alcem la veu.

L'ESPERA INDEFINIDA ÉS UN HIVERN DE PER VIDA

Isabel Peral Valls

IES Madina Mayurqa

ELS AMETLLERS FLOREIXEN,
les muntanyes vesteixen de blanc,
els dies lentament s'allarguen
i jo et seguec esperant.

L'abric de llana ja no abrigo
i els llavis se'm tallen per la brisa.

El sol ja no escalfa,
els ocells ja no canten,
el fred m'eriça la pell,
però jo encara t'esper.

Fic un jersei a la motxilla,
i em git prest,
per no quedar-me adormida.

L'estampa nevada m'encisa,
tot tan blanc,
els dits tan liles
i jo continuu comptant els dies.

Passa el temps,
però l'hivern es fa etern
i el cor se'm glaça cada cop més.

T'he esperat tota la vida,
malgrat el mal temps i les ferides.
Però mai he perdut l'esperança que tornis
i em diguis que m'estimes.

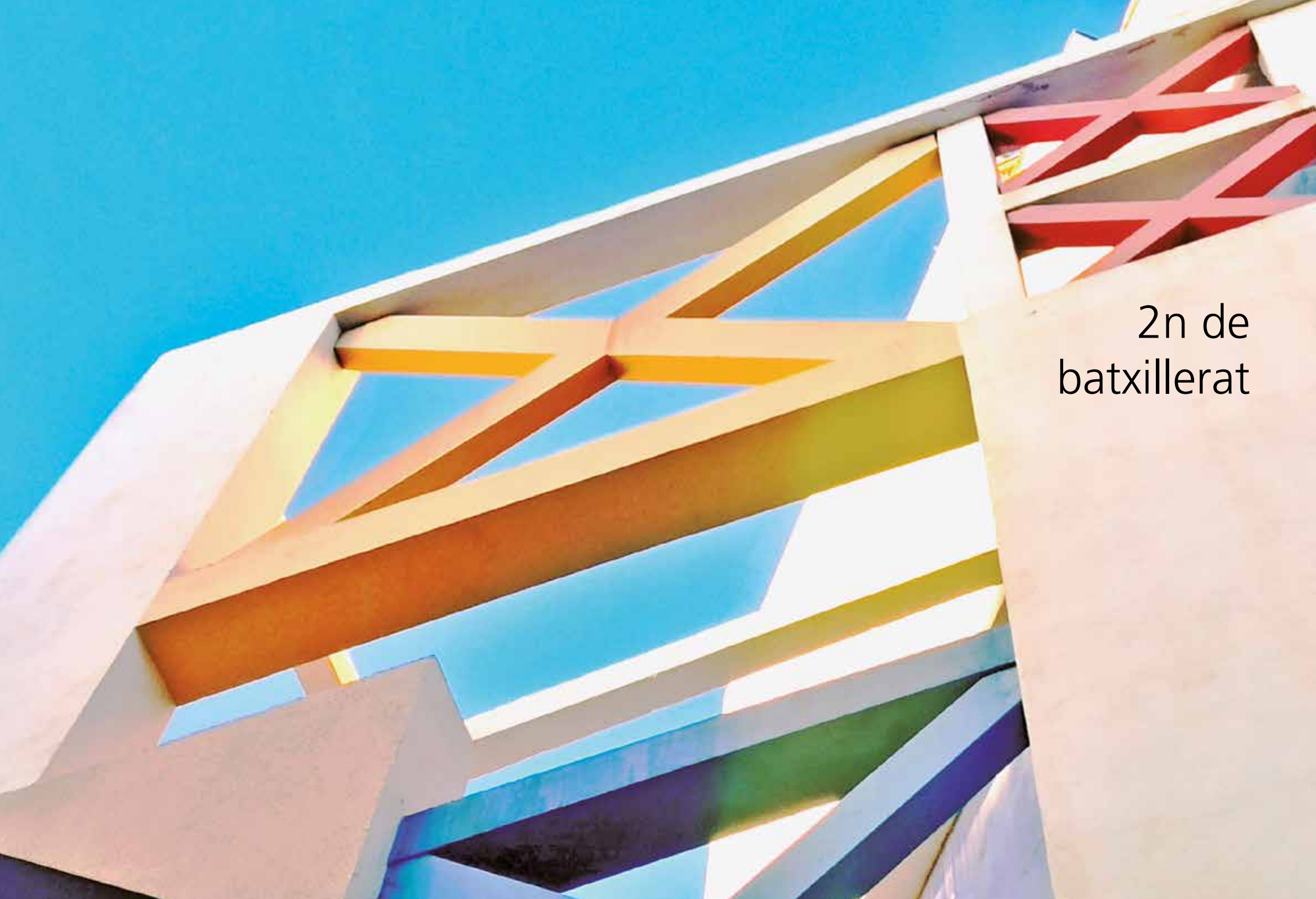
DESPERTA

Carmen Sánchez Jaume

IES Josep Maria Llompart

DARRERAMENT TENC EL COSTUM DE SOMIAR DESPERTA. EN UN OBRIR I aclucar d'ulls puc transportar-me fins a indrets ben llunyans. Però obr els ulls i soc a l'institut. Mir el mediocre rellotge gris que penja de la paret de damunt de la pissarra, i encara queden quinze minuts perquè acabi la classe.

Torn a aclucar els ulls per fugir d'allà. Ara som en un prat verd amb flors de tots els colors imaginables (roses roges, grogues, blanques, fúcsies, roselles, lilàs, margarides...). En la meva imaginació tot és acolorit, bonic i amb els ulls mig clucs em pregunto per què la realitat és tan trista. Fix la mirada als passadissos del meu centre, veig que hi manquen colors i els que hi ha, són grisencs. Romandre a l'aula és com formar part d'una fotografia en blanc i negre. Obr els ulls: és l'hora del pati. Mentre mosseg l'entrepà he trobat la resposta: l'institut em sembla molt trist, perquè és el meu reflex. Què puc fer per canviar-lo?

2n de
batxillerat

LA LLIBERTAT INFAL·LIBLE

Estrella Bibiloni Rotger

IES Joan Maria Thomàs

NIT D'AGOST, ESTIRADA DAMUNT LA GESPA, EM DEMANES QUIN RECORDO que va ser el darrer dia que em vaig sentir lliure.

—No he deixat de sentir-m'hi mai —et responc mentre cloc els ulls.

Em demanes com ho faig per sentir-me tan viva. Em dius que darrerament t'has sentit gris, àrid. Et sents clos en un buit que s'emporta tot el teu color.

—Tal vegada hauries de tancar els ulls. Mira lluny, intenta assolir aquells colors tan vius que semblen tan borrosos, tan llunyans. Pinta el buit, dona-li matisos, allibera't de l'obscuritat. Són la clau per recuperar l'alegria de la teva ànima.

Uns minuts més tard, els dos ens adormim deixant que la nostra imaginació ens salvi de la vida immanent.

QUAN EL SOL NO TINGUI COLORS

Marta Enseñat Santiesteban

IES Joan Maria Thomàs

NOMÉS QUEDAVEN UNS INSTANTS PERQUÈ EL SOL D'ESTIU SORTÍS, EL PETIT nadó estava estirat al seu bressol descansant. Així que el sol va sortir i inundà el cel d'un dolç color taronja, el nadó es va aixecar i va sortir del seu bressol, ja no era un nadó, ara era un nen.

El nen caminava sota l'alba al costat dels seus amics. "El migdia em casaré" va dir amb emoció i els seus amics el van acompanyar a l'escola.

A prop del migdia el nen ja no era un nen, era un home, el seu cel ja no era taronja, sinó que ara era d'un tranquil·litzador blau. L'home va caminar directe cap a l'altar veient la seva dona, a qui coneixia des de l'alba.

Un cop passada la festa i el goig, la dona es va asseure al costat del seu marit i li va preguntar "Què farem quan es faci de nit? Quan el sol no pugui il·luminar les nostres vides amb el seu color dolç?" Sense pensar-s'ho dues vegades l'home va respondre "Llavors veurem les estrelles i gaudirem de la seva llum fins a dormir junts".

COLORIT AMB HAIKUS

Guillermo Sebastián Ferreyra Duplech

Col·legi Sant Josep Obrer

MOLTS COLORS AL CEL
donaran senyals de la fi
de la tempesta.

Violeta, verd,
vermell, groc i la pluja
blau i la llum solar.

Somien els nins
per observar-te en el cel
i emocionar-se.

FRASE PUBLICITÀRIA

Ferran Miró Fernández

IES Madina Mayurqa

La vida no és com te la pinten,
sinó com tu la pots acolorir

SONET DELS COLORS DE LA VIDA

Denis Molnar

Col·legi Sant Josep Obrer

QUAN PENSES QUE NO POTS MÉS,
Quan sents que ets incapaç,
Quan manques d'energia,
Quan creus que ets un fracàs,

Ves a la platja i admira el blau de les ones,
Surt al pati i mira el cel ataronjat,
Passeja pel bosc verd i respira,
Dona una volta pel camp groc ple de blat,

No podràs gaudir dels colors de la vida,
Si veus el món a través d'un filtre blanc i negre,
Pensa diferent i canvia el teu punt de vista,

La vida té més sentit amb colors,
Així que no esperis més,
I surt a treure profit del món!

EL COLOR DE LA “NORMALITAT”

Rafel Mulet Serna

Col·legi Sant Josep Obrer

UNA CIUTAT GRISA,
amb una boira
que no deixa veure
els colors de la felicitat.
Poca gent al carrer,
i cap somriure que
es pugui veure
darrere la màscara.
Els colors brillants
que ja fa temps
que no es veuen
pel carrer.
Només persones

que van d'un lloc
a un altre sense
cap acompanyament.
Això és el que
per ara podem
entendre com
la nova normalitat.

LA IRONIA CROMÀTICA

Laura Natta Palou i Eduard Martínez Juan

Col·legi Santa Mònica

(TOT L'ESCENARI ESTÀ IL·LUMINAT. ES POT OBSERVAR UNA PLAÇA, ON HI HA UNA ballada popular. És l'horabaixa: encara hi ha llum, però comença a fer fosca. Hi ha una quinzena de balladors. En acabar, dos d'ells, joves, es retiren al costat dret de l'escenari. S'apaguen tots els llums, menys els de la banda on se situen els joves.)

M: Ha estat molt bé! Hi ha hagut molt bon rotllo, no?

P: Sí, però des que em digueres que agradava a na Júlia, ja no puc ballar igual amb ella.

M: Has de xerrar-li. Vos agradau i no li diràs res? No siguis colló.

P: Després de l'últim ball crec que tindrem temps. Ma mare ens vindrà a cercar i li diré d'anar a fer una volta.

(Es tornen a encendre els llums i es reintegren amb el grup. Acaba la segona ballada. Passa el temps. La gent se'n comença a anar. Queden a l'escenari en Pau i na Júlia.)

P: *(Mentre recull la motxilla del terra.)* Ei, Júlia! Anem a seure en aquell banc, mentre esperam ma mare?

J: Sí, clar. *(Nerviosa)*

(Se'n van cap al banc. S'asseuen. Hi ha moments de tensió i mirades incòmodes. Estan en silenci. Després d'uns minuts, na Júlia xerra.)

J: Sembles molt estrany. Et passa res?

P: No, no! *(Molt nerviós)* Hauria de passar alguna cosa? O sigui, vull dir... No que hagi de passar res, sinó... vull dir... Eh..., res! És igual. Tu estàs bé...?

J: Has xerrat amb en Marc? *(Es queda mirant-li la cara. En veure la seva reacció, s'aixeca.)* Sabia que no podia confiar-hi. *(Ho diu molt baix, però enfadada.)*

P: Sí, és vera. M'ho ha dit, però vine... No ha de ser dolent.

J: Tio, m'agrades; ja ho saps. Però ja se n'ha anat tot a la merda.

P: No. Espera; no passis s'arada davant es bou. Com he dit, no ha de ser dolent. Tu també... m'agrades a mi...

J: C-c-com?

P: Veig que no ho sabies. Que no veus com em pos de vermell cada pic que em mires?

J: Sí, com ara; no? *(Riuen tímidament.)*

P: Veig que estàs molt inspirada *(Cara pícaro)*. De veres vols entrar en aquest joc? *(Pausa. S'aclareix la gargamella.)*

Mon cor, estima un arbre, més **verd** que el taronger
Però no tant com els teus ulls; veure'ls provoca plaer.
(Riu fort.)

J: *(Mira amb cara desafiant.)*

La veritat, és queestic bé amb tu aquí,
però no m'importaria fer un capfíco a l'aigua **blava** de cala Pi.

(Es miren amb complicitat.)

P: Jo no seré sa teva mitja **taronja**, tot i que soc de Sóller...

(Els dos riuen una estona.)

P: ... perquè jo et deixaré ser lliure com la **blanca** llum que, com bé saps, conté tots els colors i...

J: *(El talla)* Venga venga, no em donis lliçons! Ja m'ha bastat que no m'ho hakis fet veure tot tan **negre**.

(Riuen; es donen una abraçada llarga, s'acaronen. Se separen lentament.)

P: Veus, Júlia? Aquests moments són els que m'han fet enamorar-me de tu.

(S'acosten lentament i es fonen en una besada.)

(La llum es va atenuant, fins que s'arriba a una fosca total.)

(Teló)

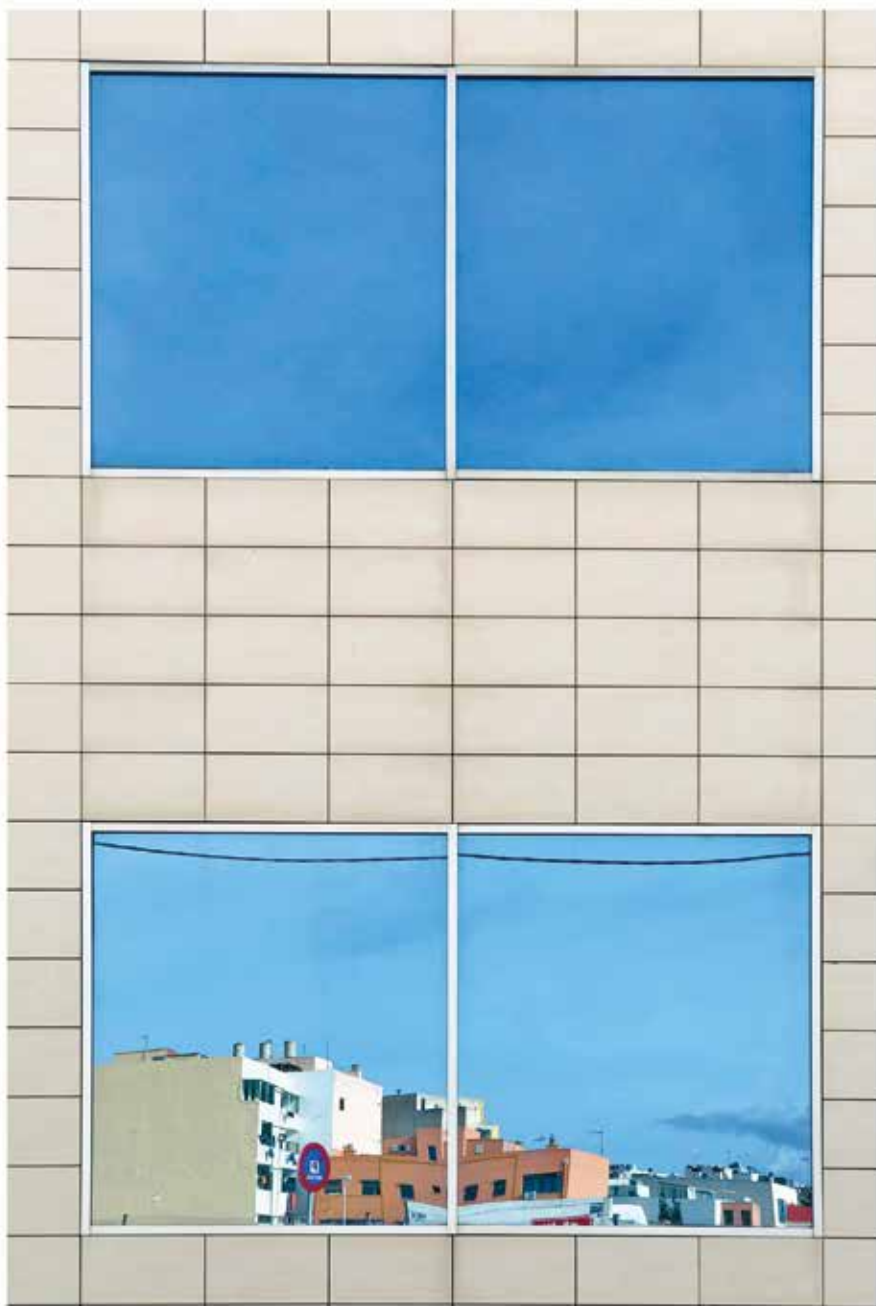

EL TRÈVOL

Álex Sánchez Sayes

Col·legi Sant Josep Obrer

SAM PORTER ERA UN HOME DE CLASSE SOCIAL BAIXA A QUI MAI LI SORTIEN bé les coses. Sempre se li creuaven moixos negres i gairebé tots els mesos trencava un mirall, així que tenir mala sort a la seva vida era una cosa quotidiana. Aquesta mala sort l'acompanyava constantment. Fins que un dia va ocórrer una cosa impensable. Sam, que realitzava el seu passeig rutinari pel parc després d'haver estat rebutjat per totes les empreses de la ciutat, va trobar un trèvol de quatre fulles. Des d'aquest moment va començar a veure la vida d'altra manera i d'un color verd. Tot li va començar a anar molt millor, aqueix descobriment el va impulsar a ser una nova persona. Sembla que tot era una qüestió d'hàbits i no de mala sort.

ÍNDIX I AUTORIA DE LES FOTOS

2	Sofía Crespí. <i>CEIP Marián Aguiló</i>
2	Blue Volpe. <i>IES Santanyí</i>
2	Yasmin Muñoz. <i>CEIP Vivero</i>
2	Julio Mulet. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
2	Ana Laura Muñoz. <i>CIDE</i>
3	Laura Serra. <i>Lycée Français</i>
3	Sofía García. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
3	Ana Sánchez. <i>IES Santanyí</i>
3	Neus Fiol. <i>IES Joan Alcover</i>
3	Julio Mulet. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
3	Pau Prohens. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
4	Stella Rueda. <i>Lycée Français</i>
6	Rosa Coll. <i>Col·legi Sagrat Cor</i>
14	Matías Espases. <i>CIFP Francesc de Borja Moll</i>
15	Maria Blanes. <i>IES Joan Maria Thomàs</i>
17	María del Mar Cózar. <i>CIDE</i>
18	Kandela Vega. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
21	Alicia Marcos. <i>Col·legi Ntra. Sra. de la Consolación del Vivero</i>
22 i 23	Carme Vadell. <i>Escola Mata de Jonc</i>
24	Xavi Gili. <i>IES Binissalem</i>
26	Juanma Gil. <i>IES Binissalem</i>
28	Juliette García. <i>Lycée Français</i>

PÀGINA	AUTOR I CENTRE
30	Llúcia Salas. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
32	Austin Vicens. <i>IES Binissalem</i>
34	Marta Yern. <i>CIFP Francesc de Borja Moll</i>
35	Ariadna Benítez. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
36	Clarisse Dan Bernal. <i>IES Madina Mayurqa</i>
38	Shaila Manzano. <i>IES Madina Mayurqa</i>
40	Arnau Vadell. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
42	Noa Guitelzon. <i>Lycée Français</i>
43	Roser Gomila. <i>IES Binissalem</i>
44	Lucía Llull. <i>Col·legi Sta. Magdalena Sofia</i>
46	Catalina Coll. <i>IES Binissalem</i>
50	Alberto Terrassa. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
52	Nicolás Cameron. <i>Lycée Français</i>
54	Ángel Quetglas. <i>IES Son Pacs</i>
59	Paula Descoubes. <i>Lycée Français</i>
60	Ana Laura Muñoz. <i>CIDE</i>
62	Alexandra Lola Butler-Davis. <i>CIDE</i>
63	Antònia Alou. <i>IES Santanyí</i>
64 i 65	M. del Mar Borrego. <i>IES Son Pacs</i>
66	Aina Miralles. <i>IES Joan Maria Thomàs</i>
68	Paula Descoubes. <i>Lycée Français</i>
70	Luca Ottonelli. <i>Lycée Français</i>
73	Lola Soler. <i>Lycée Français</i>
74	Ariadna Fernández. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
76	Miquel Àngel Fiol. <i>Col·legi Sant Josep Obrer</i>
78	Carmen Sánchez. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
79	Ana Sofia Fernández. <i>IES Binissalem</i>
80	José Larrosa Carrillos. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
82	Jaume Aloy. <i>IES Binissalem</i>

PÀGINA	AUTOR I CENTRE
84	Júlia Llinàs. <i>IES Binissalem</i>
86	Ramón Coca. <i>IES Son Pacs</i>
88	Carmela Feliu. <i>Lycée Français</i>
89	Elizabeth Gómez. <i>IES Archiduc Lluís Salvador</i>
90	Pau Benavent. <i>Lycée Français</i>
91	Iris Gayà. <i>Lycée Français</i>
92	Maria del Mar Cózar. <i>CIDE</i>
94	Irene Echauri. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
98	Martina Mas. <i>Escola Mata de Jonc</i>
100	Emma Alomar. <i>Lycée Français</i>
102	Onofre Alba. <i>IES Joan Alcover</i>
104	Emma Gutiérrez. <i>IES Binissalem</i>
106	Lucía Gayà. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
108	Inés González. <i>IES Joan Alcover</i>
110	Elena de Cáceres. <i>Lycée Français</i>
114	Sophie Renuart. <i>Lycée Français</i>
116	Giulia Usignoli. <i>Col·legi Sagrat Cor</i>
118	Luz Caba. <i>IES Binissalem</i>
120	Zaira Quijada. <i>CIDE</i>
121	Ayolo Forradellas. <i>IES Binissalem</i>
122 i 123	Óscar González. <i>CIDE</i>
124	Carmen Sánchez. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
126	Sara Juan. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
128	Joan Serra. <i>IES Binissalem</i>
129	Maria de Lluc Amengual. <i>IES Binissalem</i>
130	Inés Sánchez. <i>CIFP Francesc de Borja Moll</i>
132 i 133	Lucía Simó. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
134	Sofía Garcías. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
136	Maria del Mar Vallbona. <i>IES Santanyí</i>

PÀGINA	AUTOR I CENTRE
138	Lola González. <i>Col·legi Sagrat Cor</i>
140	Maria Blanes. <i>IES Joan Maria Thomàs</i>
142	Nut Mey. <i>Lycée Français</i>
144	Noah Reinartz. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
146	Sara Juan Jiménez. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
150	Julia Harrison. <i>Lycée Français</i>
152	Iker Alijo. <i>Col·legi Sagrat Cor</i>
157	Miguel Gómez. <i>Col·legi Sagrat Cor</i>
158	César Galindo. <i>Col·legi Ntra. Sra. de la Consolación del Vivero</i>
160	Yago Sánchez. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
161	Alexandra Lola Butler-Davis. <i>CIDE</i>
162	Yago Sánchez. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
162	Inés Caldés. <i>Lycée Français</i>
162	Alicia Rodríguez. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
162	Albert Lázaro. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
162	Injy Taeb. <i>Lycée Français</i>
162	Tomí Modoux. <i>Lycée Français</i>
162	Wiston Porsia. <i>Lycée Français</i>
162	Aïcha Lamriout. <i>Lycée Français</i>
162	Andrea Ceballos. <i>IES Josep M. Llompart</i>
162	Clara Romero. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
162	Alejandra Quiroz. <i>IES Arxiduc Lluís Salvador</i>
162	Ian Urbano. <i>IES Son Pacs</i>
162	Onofre Alba. <i>IES Joan Alcover</i>
162	Yago Sánchez. <i>IES Josep M. Llompart</i>
162	Aina Vallés. <i>IES Binissalem</i>
162	Marina Ribas. <i>Col·legi Sagrat Cor</i>
163	Aina Font. <i>IES Madina Mayurqa</i>
163	Maria del Mar González. <i>Col·legi Santa Mònica</i>

PÀGINA	AUTOR I CENTRE
163	Nodesha Van Mierlo. <i>IES Santanyi</i>
163	Renata Fresno. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
163	Neus Pujol. <i>IES Josep Maria Llompart</i>
163	Marta Yern. <i>CIFP Francesc de Borja Moll</i>
163	Annette Morey. <i>CIFP Francesc de Borja Moll</i>
163	Guido Delporto. <i>Lycée Français</i>
163	Ainhoa Verger. <i>CIFP Francesc de Borja Moll</i>
163	Iris Gayà. <i>Lycée Français</i>
163	Margalida Bennàssar. <i>CIFP Francesc de Borja Moll</i>
163	Carmen Ballesteros. <i>IES Josep M. Llompart</i>
163	Núria Alderete. <i>Col·legi Santa Mònica</i>
163	Jan Ibern. <i>IES Binissalem</i>

RELACIÓ DE CENTRES
I PROFESSORAT DE LA 26a FOTO JOVE
"COLOR I VIDA"

IES Arxiduc Lluís Salvador: Tatiana d'Agosto.

Col·legi Santa Mònica: Elisa Pascual i Jordi Payeras.

CIDE: Magdalena Riudavets.

Col·legi Ntra. Sra. de la Consolació del Vivero:
María del Carmen Martínez.

IES Joan M. Thomàs: Lluïsa Fernández.

Lycée Français: Gilles Couatarmanach, Anaëlle Capello, Silvye
Huguenin, Emilie Orero, Estelle Euvremer i Vanesa García.

Col·legi Sta. Magdalena Sofía: María Angustias Ortega.

IES Madina Mayurqa: Miguel Cereceda.

IES Josep Maria Llompart: Aurora Generelo, Elisabeth Cirerol
Bibiloni, Gabriel Ballester i Mònica González.

IES Binissalem: Berenice de Lorenzo Rosselló.

IES Santanyí: Maria Rodríguez i Maria Caldentey.

Escola Mata de Jonc: Aina Crespí i Francesc Barceló.

CIFP Francesc de Borja Moll: Noemí Garcies Artigues.

IES Joan Alcover: Joan Bover.

Col·legi Sant Josep Obrer: Ginés Quiñonero.

Col·legi Sagrat Cor: Leticia de la Torriente.

Palma Educa

Regidoria d'Educació i Política Lingüística